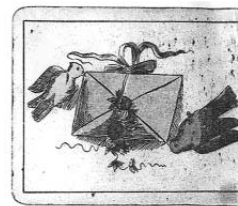

VESTEA

**PERIODIC SOCIAL-CULTURAL, EDITAT DE PRIMĂRIA COMUNEI MEHADIA
(CARAȘ-SEVERIN) ȘI SOCIETATEA LITERAR-ARTISTICĂ "SORIN TITEL" DIN BANAT**

FONDATORI: IANCU PANDURU și NICOLAE DANCIU PETNICEANU

Adresa redacției: Mehadia, str. Pădurii nr. 389, tel. 0255 / 523204, 523121 și 523193; 0742 070514, 0749 495972 și 0720025844
e-mail : vestea.de.mehadia@gmail.com pagina web: <http://vestea.wordpress.com>

NUMĂRUL 8 (21). ANUL III. OCTOMBRIE 2008. PERIODIC LUNAR. PAGINI: 20. PREȚ: 2 LEI

Redactor responsabil: NICOLAE DANCIU PETNICEANU; Redactor: COSTEL VLAICU; Consilier: prof. doctor IULIAN VLAICU

Un veac de cultură și tradiție ortodoxă la Mehadia, Caraș-Severin

(urmărire din numărul trecut)

Așa a venit Șaguna pe scaunul episcopal al Transilvaniei, după ce doi ani (1846-1848) păstorise pe scaunul incert de vicar-archimandrit. Până la 1761 Ortodoxia transilvăneană n-a avut ierarhie. Sub presiune și mimând anumite măsuri mai luminate din partea "împărăției" vieneze, românii li se permite după 60 de ani să aibă din nou un episcop ortodox. Li se dă însă unul sârb, ai cărui trei urmași până la 1810, deci pe o perioadă de ceva mai mult de jumătate de secol (1761-1810), vor fi toți sârbi, până la Vasile Moga care va fi aproape 40 de ani (1810-1846) timorat, înfricoșat, obligat să trăiască sub amenințarea unui "decalog" umilitor, care i s-a cerut în scris, adică unor condiții drastice de exercitare a misiunii lui pastorale între tot felul de îngrădiri, dezonorante în primul rând pentru cei care le-au emis. Sunt așa de

multe umilințele la care au fost supuși românii ortodocși, încât catalogul lor devine obositor și încărcat până la neverosimilitate.

I se încredințează Petițiunea națională ca s-o înmâneze împăratului de la Viena, Francisc Iosif. În 16/28 decembrie 1848, organizează o nouă Adunare la Sibiu. Se întocmește o nouă Petițiune și tot el este însărcinat s-o ducă împăratului, ceea ce și face. Era o vreme de redeșteptare națională și Șaguna devine dintr-o dată conducătorul ei. Peste câteva luni conduce o nouă delegație la Viena. Prezintă Memoriul națiunii române din Marele Principat al Ardealului, din Banat, din părțile vecine ale Ungariei și din Bucovina, un document politic de mare importanță, mai ales pentru că în el se afirmă ideea unității românilor din Imperiul habsburgic. Șaguna se implică tot mai mult în destinul Transilvaniei și în afirmarea drepturilor românilor. De aceea,

Eminescu va observa că "Șaguna a fost om politic din creștet până-n tălpi".

La 12 martie 1850, Șaguna organizează la Sibiu Congresul bisericesc al Transilvaniei. Din acest Congres a făcut parte și Avram Iancu. La 27 august 1850, se deschide la Sibiu Tipografia eparhială întemeiată pe banii lui Șaguna. Aici se tipăresc abecedare, cărți de istorioare biblice și manuale de teologie. În același an, 1850, a primit titlul de baron. Inaugurarea tipografiei lui Șaguna, la Sibiu venea numai la zece ani după cea inaugurată de M. Kogălniceanu la Iași. Acești zece ani diferență sunt însă aproape de neglijat dacă avem în vedere condițiile în care cei doi au pus bazele unei instituții de mare importanță pentru dezvoltarea culturală, Moldova era liberă, Transilvania era din nou sub opresiune, după slabele rezultate ale Revoluției de la 1848.

E trist să ne aducem aminte că ierarhia sârbă din Banat a afurisit pe cei ce vor cumpăra cărți editate la Sibiu, iar tipografia Seminarului unit de la Blaj s-a plâns în scris ministrului Thun că Șaguna a încălcat privilegiul pe care numai uniții îl aveau de a edita cărți bisericești în limba română! Mai aproape de Șaguna a fost sasul Iacob Rannicher care la 1855 aprecia ca Șaguna "a lovit la stâncă și a deschis pe seama poporului său izvorul culturii intelectuale" (cf. ex. Justin Tambozi: Andrei Șaguna și lumina tiparului, în rev. Contact

Plăci comemorative

Aceste plăci înseamnă prioritar un cult aparte pentru memoria înaintașilor, care prin activitatea lor au lăsat moștenire pilde de urmat celor ce vor veni din urmă.

Până în prezent Primăria Mehadia a sprijinit efectiv și afectiv confecționarea, montarea și dezvelirea cu ritual creștin a plăcilor privind înaintașii: - preot Coriolan Buracu, prof. Grigore Ion, înv. Ion Băcilă, scriitorilor Ion Florian Panduru și Nicolae Mărgeanu, sportivului și antrenorului

federal Ion Corneanu.

În viitor va sta în atenția primăriei confecționarea, montarea și dezvelirea altor plăci comemorative închinat prof. Nistor Dop, înv. Nicolae Mergea și gen. Nicolae Cena.

De asemenea avem în lucru un bust (monument) închinat memoriei reputatului antrenor Ion Corneanu din Plugova.

Așa știm noi să ne cinștim memoria înaintașilor neamului românesc.

primar IANCU PANDURU

continuare în pagina 2

prof. dr. IULIAN LALESCU

urmare din pagina 1

internațional, Iași, voi. 9, 1993, p. 9).

Câteva elemente din biografia lui Șaguna ar fi necesare înainte de trecerea la inventarierea faptelor lui mari, care îl țin astăzi treaz în conștiința românilor.

S-a născut la 1 ianuarie 1809, la Miskolc în nordul Ungariei, din părinți aromâni, originari din Grabova, lângă Moscopole, în Balcani, unde au trăit până la finele secolului al XVIII-lea. În 1814 Naum Șaguna, tatăl lui Andrei Șaguna, trece la catolicism. În 1816 copilul Anastasie (viitorul Andrei) începe școala de la Miskolc. În 1826 termină gimnaziul catolic la călugării pianişti din Pesta. La 29 decembrie 1826 trece la Ortodoxie printr-o declarație scrisă în limba latină, din convingere și pentru că aceasta a fost religia strămoșilor săi. A fost un act de curaj și de demnitate, deși aproape se autoexclusea din societatea în care trăia și care era exclusiv catolică și protestantă.

Între 1826-1829, urmează filosofia și dreptul la Buda și le termină. În 1829, pleacă la Vârșeț și se înscrie la teologie. La 1 noiembrie 1833, intră în monahism și își schimbă numele în Andrei, probabil nu fără a dori să se lege de apostolul care sta la începutul creștinării românilor, Andrei. Între 1834-1838, trece prin toate treptele ierarhice până la preot și cele onorifice până la protosinghel. În 1842, este făcut arhimandrit la mănăstirea Hopova. În 1845,

este stareț al mănăstirii Covil, în eparhia Neoplantei din Serbia. La 15/27 iunie 1846, este trimis vicar general la Sibiu, în locul episcopului Vasile Moga, mort la 1 octombrie 1845. Avea rangul de arhimandrit, nu de episcop.

La 18/30 aprilie 1848, este hirotonit la Carloviț ca episcop al Transilvaniei. Cu prilejul hirotoniei a rostit cuvintele ramase memorabile: "Pe românii transilvăneni, din a-

Meginti credincioși, care au fost și nu mai sunt!...

dâncul lor somn (vreau) să-i trezesc și cu voia către tot ce e adevărat, plăcut și drept să-i îndrumez". E o declarație-program. Ea dovedește că știa unde merge și ce avea de făcut. Nu era un simplu plasament al unui oarecare aromân, poate incomod pentru sârbi și pe care aceștia au voit a-l trimite cât mai departe, sau poate să fi gândit că trimit aici un om format și promovat de ei, prin care să se revină în Transilvania la situația de dinainte de Vasile Moga, cu episcopi sârbi la Sibiu.

La 1 ianuarie 1853 se întemeiază Telegraful Român, singurul ziar din

spațiul românesc cu apariție neîntre-ruptă până astăzi. În anul 1853, Șaguna reorganizează învățământul teologic din Sibiu sub forma unui Institut de teologie și pedagogie cu durata de 3 ani, care se va numi Seminarul Andreian. Începând cu anul 1854, organizează peste 800 de școli primare confesionale. Din îndemnul lui Șaguna se tipăresc 25 de manuale școlare. Sub îndrumarea sa s-au întemeiat liceele ortodoxe din Brașov și Brad. În anul 1857, începe strângerea fondurilor pentru o nouă catedrală în Sibiu. Împăratul contribuie cu 1000 de galbeni, iar Șaguna cu 24 000 de florini.

În 1858 Șaguna publică Biblia, a cincea după Biblia de la București (1688), a lui Ioan Bob (1795), a lui Gavril Banulescu-Bodoni de la Petersburg (1819) și cea de la Buzău (1854), a lui Filotei. Șaguna face îndreptări de

limbă și îi scrie prefața. El se declară de acord cu teoria circulației cuvintelor, în sensul că "acea limbă este bună, care e înțeleasă de toți românii de pretutindeni". Limba Bibliei trebuie să fie vorbită de popor, să exprime "chipul cugetării poporului". Nu cade în plasa exagerărilor latinizantilor, dovedind un bun simț literar și filologic mult mai corect și mai firesc decât al filologilor profesioniști care voiau să creeze o limbă artificială, mai aproape de ceea ce vor fi propunerile espiranțiștilor, decât de bunul simț al poporului. (Felicitări, colega, pentru frumosul eseu. - NDP)

Datorită nu atât numărului de mesaje primite pe adresa redacției, cât dorinței unora din

cititorii noștri de a colabora cu publicația noastră, lucru ce ne bucură nespus și ne dă dovada că publicația noastră, prin intermediul Internetului, este citită și apreciată atât în țară cât și peste hotare, precum și datorită mesajelor de apreciere și încurajare, ce le primim pe adresa de e-mail a redacției, dorim că, începând cu acest număr, să inițiem prezenta rubrică, prin care vom face cunoscute mesajele și opiniile cititorilor trimise pe

PRIMIM PE ADRESA REDACȚIEI:

adresa redacției.

Pentru început un MARE ROMÂN și un prieten de suflet al publicației noastre, prezent în vara aceasta și în mijlocul nostru, aici la Mehadia, scriitorul Alexandru Nemoianu, ne transmite din Statele Unite următorul mesaj:

18 Septembrie, 2008

Dragă Domnule Vlaicu, dragi grati "Meginti",

Cu enormă bucurie am primit versiunea electronică a ultimului număr din "Vestea". Am rămas uluit de diversitatea subiectelor, de ținuta expunerii, de entuziasmul fierbinte al discursului și demonstrației.

Primăria Mehadia, vrednicul Iancu

Panduru, "NDP"-ul, Costel Vlaicu, Iulian Lalescu și toți, absolut toți cei care fac cu puțință această făclie și lumină de suflet, sunt, la toate modurile, superbi!

Dumnezeu să vă țină în purtarea Lui de grijă și să vă întărească în munca minunată pe care, eroic, o duceți.

Cu toată dragostea și cu recunoștința pentru o mare bucurie, Alexandru Nemoianu

Mulțumim Domnului Nemoianu, și-i transmitem pe această cale grațitudinea noastră pentru gândurile sincere și curate ale Domniei Sale și dorim să-l asigurăm încă o dată de imensa noastră prețuire și de faptul că este și va fi mereu în sufletele noastre.

COSTEL VLAICU

Biserica Ortodoxă Română e în pericol!

Am mai tras un semnal de alarmă într-un număr al publicației noastre, ne repetăm, din dorința de-a informa cititorii și factorii creștini decizionali că nu ne este indiferent cele ce se petrec în Occident vizavi de Sfânta noastră Biserică strămoșească, pentru care străbunii noștri și-au dat și viața.

Ortodox m-am născut și ortodox vreau să mor, așa cum au murit bunicii și părinții mei în Legea ortodoxiei și nu în altă lege, fie ea chiar greco-catolică! Mi-am botezat copiii în B.O.R. pe vremea dictaturii ceaușiste, chit că aveam o slujbă de răspundere, am fost pregătit să renunț la orice pentru legea creștină în care m-am născut. Să mori în legea în care te-ai născut! **Cei ce trec dintr-o lege în alta, pe parcursul vieții, pentru mine și pentru comunitatea creștină sunt niște trădători de credință și de neam.**

Dragă cititorule! Te rog crede-mă! Acum când tu citești aceste gânduri ale mele nu ai lângă tine decât Biserica Ortodoxă Română și bărbații ei în sutană, dacă sunt bărbați adevărați, dacă pentru ei sutana și toiagul înseamnă ceva scump, precum obrazul lui Dumnezeu.

Sub Dictatură am servit biserica noastră, cum puțini au servit-o, riscând chiar și slujba și libertatea. Sunt câțiva martori, precum răspopitul Petru Dorobanțu din Topleț, fost consilier al Mitropoliei Banatului, ori părintele profesor Ionel Popescu, un cărturar de elită, cum puțini sunt, fost director al Seminarului din Caransebeș, căruia i-am donat cărți rare, de patrimoniu, pentru Biblioteca Seminarului. Cărțile celea trebuia, cândva, să le ard! Toate acestea se fac din dragoste, "unde nu-i dragoste, nu-i nimic!" zice Apostolul Pavel, zice și Marin Preda în "**Cel mai iubit dintre pământeni**".

Dar să revin la avertismentul ce mi-a fost încredințat.

În luna septembrie 2008, m-am întâlnit la hotelul "Belvedere" din Herculane cu domnul profesor universitar doctor VIOREL ROMAN, consilier academic al Universității din Bremen (Germania), român, ortodox, originar din Timișoara, scriitor și temut ziarist.

Redau ideile importante reținute în această convorbire.

Domnul profesor dr. Viorel Roman a fost mesagerul ideilor și planurilor occidentale, doar mesagerul unui catolicism și al unor catolici obraznici, numindu-se chiar Papa Benedict.

Citez ideile și ceea ce vor domni din Occident:

- "Am intrat în Europa, dar nu am devenit occidentali"

- Armata Română a trecut la NATO! NATO dispune de ea!

- Independența și Suveranitatea au de-

**Părintele episcop Lucian,
în vizită canonică**

venit vorbe goale! Aceste noțiuni nu mai sunt! Ni se comandă de la Bruxelles ce trebuie să facem și când să facem. Trebuie să ne comportăm ca o țară ocupată, sub toate aspectele: economic, militar, cultural, politic!

- **Independență a rămas doar Biserica Ortodoxă Română.** Stăm cu fundul în două luntri: ne-am urcat în barca Comunității Europene, dar privim spre Moscova Ortodoxă! Trebuie să ne debarasăm de Moscova! De Ortodoxismul rusesc, să devenim "Unitți" cu Roma.

- Dacă nu acceptăm acest act, Transilvania și Banatul în corpore vor trece la "Unitți", în Vest, unde e Ungaria, unde e Austria. Vor trece peste vrerea Bucureștilui și a românilor, care nu renunță la B.O.R. (Biserica Ortodoxă Română).

- Ortodocșii nu sunt capabili să se conducă! Ortodocșii sunt indivizi lesne

coruptibili. La catolici nu sunt atâtia corupți cum sunt la ortodocșii români! Actele de necinste domină Biserica Ortodoxă Română!

- Liderii români de la București sunt niște marionete și nimic mai mult! Funcțiile lor depind de vrerea Occidentului."

În mare, acestea au fost ideile puse în discuție de Occident prin gura mesagerului: prof. univ. dr. Viorel Roman.

Desigur, cu amărăciune în glas am căutat să-l contrazic, cu privire la faptul că "nu suntem capabili să ne conducem noi de noi", dându-i un exemplu: Anul 1852, când Andrei Mocioni, a părăsit Parlamentul de la Budapesta pentru că un nemeș i-a spus-o verde în față că "voi, românii, nu sunteți capabili să vă conduceți singuri, trebuie să vă conducem noi, pentru că nu aveți inteligență". Cu alte cuvinte ne întoarcem cu 150 - 160 de ani în urmă, ori poate ne întoarcem la anul 1699 - 1700, când s-a dat Diploma Leopoldină, prin care românii bănățeni au pierdut biserica ortodoxă în limba lor.

Replica domnului profesor: "Nu te supăra! Nu aveți oameni sută la sută inteligenți, sută la sută cinștiți! În Biserica Catolică nu există un caz cum e cazul preotului Ioan Drăghicescu din Petnic, un infractor de drept comun, ocrotit de Vlădica de la Caransebeș și de Patriarhul de la București, pentru că suntem în Balcani, pentru că suntem corupți! Am citit istoria pe internet, așa că nu te mira... Faptele vorbesc, nu dogmele, dogmele nerespectate ad-litteram".

Am tăcut mâlc! Gândul meu nu s-a dus la nefericitul preot din Petnic, corupt, nici la cei trei petniceni care s-au dus cu daruri la ușa episcopiei în august - septembrie 2008, ci gândul meu a zburat la câțiva popi tineri, care aflând că e vorba de "Unitți" și "Unire cu Roma" mi-au replicat: "**Abia aștept această zi, domnule Petniceanu!**"

Comentariile sunt de prisos! Chit că în anul acesta sunt 800 (opt sute) de preoți absolvenți și că aceștia nu au parohie. Nu au pentru că în patriarhia Română cinstea, dreptatea, inteligența umblă cu capul spart și cu straița burdușită cu te miri cel... Colac peste pupăză: Patriarhul este bănățean de-al... lor. De-al miticilor!

N.D.PETNICEANU

IRIZĂRI ILUMINISTE ÎN ACTIVITATEA PREOTULUI IOSIF CORIOLAN BURACU

Preotul Iosif Coriolan Buracu reprezintă un exemplu relevant în materie de spirit și spiritualitate post-iluministă. Dacă prota Nicolae Stoica de Hațeg înseamnă ultimul mare cronicar pentru Banat, atunci preotul Buracu înseamnă ultimul iluminist al veacului XX-lea, în condițiile vitrege ale Imperiului austro-ungar, când identitatea ființei naționale a românilor bănățeni era într-un vădit pericol de deznaționalizare prin maghiarizare forțată din partea Cancelariei de la Budapesta.

Adesea am invocat Legea contelui Adalbert Apponyi, promulgată în Parlamentul ungar la anul 1907, în ceea ce privește maghiarizarea românilor prin intermediul școlii, dar am omis faptul că această lege fusese cu mult înainte pregătită prin fondarea Societății maghiare E.M.K.E.¹, la 1884, care în statutul ei, între altele, stipula, citez: „**cucerirea de teritorii lingvistice străine, prioritar românești**”.

Românii ardeleni și românii bănățeni aveau un mijloc de contracarare și anume activitatea ASTREI de la Sibiu și tot de un mijloc de contracarare trebuie socotită apariția în acel an 1884 a Tribunei lui Slavici, din același oraș Sibiu, care încă de la primul număr scrisese cu majuscule pe manșeta revistei: „**Soarele pentru români de la București răsare!**”

În Banatul de sud erau câteva candelere românești care se opuneau în chip radical maghiarizării forțate, între acestea se distingeau: profesorul preot Petre Barbu de la Institutul Teologic-Pedagogic din Caransebeș, preotul Gheorghe Tătucu de la Iablanița, preotul Ioan Chendi de la Petnic, dascălul Nicolae Mergea de la Mehadia, dascălul Traian Hențiu, de la Orșova, și, nu în ultimul rând, preotul Iosif Coriolan Buracu, de la Mehadia.

Prefigurez irizările iluministe ale preotului Buracu, vorbind despre educația și formarea sa intelectuală în spirit naționalist-iluminist, fără accente xenofobe. Popa Buracu a fost un bun român și nicidecum un șovinist, cum șovinisti erau mai toți ungurii. Așadar, să nu uităm că părintele Buracu provenea dintr-o familie de buni români, naționaliști de bun augur, că pe linie maternă își avea sorgintea în familia marelui preot Boldea, care a sângerat pentru unitatea și integritatea neamului românesc.

Să nu uităm că junele Buracu urmase primele clase de gimnaziu în Citadela de la Blaj, „Mica Romă”, socotită astfel de Eminescu. Cu toate acestea tânărul Buracu părăsește Blajul pentru Liceul de la Brașov. Oare de ce?! Pentru că la Blaj exista și funcționa un mediu pro catolic, pentru unire cu Roma, un cult pentru „uniți”, pe câtă vreme Coriolan Buracu, precum întreaga fa-

milie, era un ortodox convins, trăia prin valorile sacre ale Bisericii Ortodoxe Române.

Apoi, la Brașov bântuia un duh pur românesc, se simțea valul românismului lansat de Andrei Mureșanu, prin epopeea sa „Deșteaptă-te, Române!”, aici, la Brașov, se făcea carte în spiritul culturii naționale românești.

După Brașov, urmează Seminarul academic teologic de la Caransebeș, unde

Ei au murit pentru biserică, neam și România Mare

Iosif Coriolan Buracu simte mâna părintească, educativă, a profesorului teolog de Cernăuți, doctor Petre Barbu, un Barbu ce avea în inimă și în gând cultura națională românească, de la Lugoj, de unde își trăgeau obârșia și primii săi ani de educație creștină.

Crescut și format spiritual în acest mod, Iosif Coriolan Buracu este uns preot în parohia Mehadia și îndată, la 23 decembrie 1912, fondează Despărțământul Astra din această comună, el însuși fiind membru al ASTREI de la Sibiu, membru în Comitetul Central. Astra înseamnă educație prin carte pentru români, înseamnă trezirea conștiinței lor naționale. În primăvara anului 1913, tot la Mehadia preotul Buracu înjghebează o Bibliotecă Publică, cu peste 400 de cărți, procurate de el de la Sibiu, Brașov, Turnu-Severin. Păstrează o relație strânsă de colaborare cu Andrei Bărseanu, președintele Astei de la Sibiu.

În același an 1913, invită la Mehadia pentru un spectacol Societatea Culturală „Armonia” de la Craiova, care prin cântece și poezii, prin alocuțiuni contribuie la păstrarea limbii românești, a cântecului și portului românesc, valori perene privind identitatea unui neam.

Din Altar și de la amvon, părintele Buracu propagă prin pilde și predici nevoia de identitate națională, dragostea pentru poporul român de dincolo de Muntele Domogled, le explică enoriașilor săi că „domogled” tradus din palooslavă înseamnă „a privi spre casă”, „a privi spre țară”! Dincolo de Munte era Țara Românească. Un gest de mare curaj din partea acestui corifeu al neamului românesc înseamnă vopsirea pavajului interior al bisericii în culorile drapelului

românesc, așa cum sunt vopsite doar în biserica preotului Boldea din Borloveni-Vechi.

Preotul Buracu își aduce contribuția la înființarea unui „Fond de teatru român”, la Mehadia și împiedică acțiunea antiromânească a subprefectului maghiar Aurel Issekutz, de la Lugoj, de-a obține de la generalul Nicolae Cena colecția acestuia numismatică pentru Budapesta. Colecția va ajunge la Sibiu, grație popii Buracu.

În scop de iluminare a creștinilor săi, părintele Buracu invită pentru un spectacol religios și unul laic Institutul Teologic-Pedagogic din Caransebeș, acțiune realizată în primăvara anului 1914.

Colaborează asiduu cu articole în paginile ziarului „Drapelul” de la Lugoj, cultivă o relație apropiată cu lupătorul național Valeriu Braniste, băștinaș din Brașov, fondator de publicații românești, precum „Dreptatea” de la Timișoara (1894), ce a dat

prima ziaristă profesionistă din presa românească: Emilia Lungu-Puhalo.

În articolul „Din Mehadia” a damnat un spectacol în limba maghiară organizat de unele cadre didactice de la această școală, ce demonstrează că și atunci se aflau în Mehadia cozi de topor din pădurea domnului La Fonte.

Pentru activitatea sa iluminist-naționalistă, la data de 26 iulie 1914, în ziua izbucnirii Primului Război Mondial, părintele Iosif Coriolan Buracu a fost arestat de jandarmii unguri, ridicat din biserică, arestat el și credincioșii: Chiticeanu, Bidiviu și Miron Cozma, funcționar la mina de cărbune Mehadia. În aceeași zi va fi arestat și generalul Nicolae Cena, cu toții au fost acuzați pentru „spionaj și agitație împotriva statului ungar”.

Părintele Iosif Coriolan Buracu, după o lună de detenție în orașul Caransebeș, oraș unic în imperiu cu trei pușcării pentru români, va fi trimis în război, pe linia întâia, în Galiția, cu Regimentul 43 Infanterie. Ungurii trăiau nădejdea că va pieri pe front. Tatăl Ceresc n-a făcut pe voia lor. Părintele Buracu, atât pe front cât și după război, va fi un luptător fidel cauzei românismului.

Întru memoria sa, Societatea „Sorin Titel”, sprijinită de Primăria Mehadia, primar IANCU PANDURU, a montat și dezvelit în Memoriam o placă pe fațada liceului din localitate. Eroii trebuie cunoscuți și cinșiți, după legea creștin-românească.

¹ E.M.K.E. = „Erdélyi Magyar Közművelődési Eglet” (Asociația culturală maghiară din Transilvania)

Blonda Popii Szoboszlai (Biserica Catolică din România făcea spionaj!)

Mi-a căzut, întâmplător, în mână, revista "Memoria", revista "gândirii arestate" nr. 13, editată de Fundația de Cultură "Memoria", sub egida Uniunii Scriitorilor din România. La pagina 142, sub genericul: "**În căutarea omului pierdut**" am lecturat enunțul: "Cine poate da relații despre preotul romano-catolic ALADAR Szoboszlai, născut la 18 ianuarie 1925, arestat la Timișoara, la 10 septembrie 1957 și decedat în detenție, este rugat să comunice la adresa: Böre Elisabeta, str. Balanței nr. 2, ap. 9 Timișoara, cod 1900. Cu mulțumiri".

Încerc să dau relații. Nu aștept mulțumiri și nici recompense!

9 septembrie 1958, a doua zi de Sf. Maria, după ruga de la Jupalnic, unde am petrecut ca-n povești și era cât pe-aici să mă însor cu o splendidă blondă, boala mea fuse-seră blondele. Și m-am însurat cu o brunetă. Asta-i viața.

Am ajuns în Timișoara, în gara de Nord am scăpat cu chiu-cu vai de un sergent rus, m-a pus să scot din traistă o sticlă de răchie de Petnic. N-am mai săpat de rus până nu i-am abandonat sticla de răchie, iar el mi-a dat un ceas "Moskva". Plecau militarii ruși din țară, plecau însoțiți de muzici, vedre cu țuică, studente frumoase și veselie. Să-i

mulțumim lui Gheorghe Gheorghiu-Dej. Nu s-a tras un foc de armă!

Eram ofițer acoperit, fusesem instalat într-o încăpere din cadrul clădirii Sfatului Regional Banat, de calitate mea știa un singur om: tov. Beldeanu, președintele Sfatului, aveam legitimație de "Inspector" pe linie de spațiu în întreaga regiune Banat. În realitate misiunea mea era: investigații simple și complexe pentru membrii cooptați în Comitetul Central, pentru directori de întreprinderi de gradul zero, pentru prim-secretari, pentru avansarea la gradul de General, pentru șefi de cancelarie în ministere (unde erau atâtea secrete...), pentru "fete în casă" (unguroaice) în Gospodăria Comitetului Central și în casele boșilor comuniști.

Prima misiune fusese în Arad. De la un ofițer "acoperit" am aflat ceea ce se întâmplase cu un an în urmă. Istoria de mai jos ar putea fi un scenariu pentru un film.

O blondă, una la circa 25 de ani, de-o frumusețe picturală, ieșea în oraș și se oprea la un individ care vindea loz în plic, loz din borcan. Introducea mâna în borcan și învătea lozurile pe-o parte și pe alta, până le "amețea". Scotea un loz și era lozul câștigător! Și asta zi de zi și la același om cu borcanul încât pe om îl pusese pe gânduri faptul că fiecare loz ce-l scotea din borcan însemna câștig, câștigase până și un loz cu valoarea unei mașini "Skoda", 100 \$. Erau la modă aceste mașini cehoslovace.

(Lozurile câștigătoare aveau un defect de fabricație...)

"Ceva nu-i în regulă!" și-a zis vânzătorul - informatorul miliției din orașul de pe Mureș. A sesizat situația și "Blonda" fusese luată în colimator, adică în filaj. De la blondă s-a ajuns la popa Szoboszlai. De la blondă s-a ajuns la Comandantul Regimentului de Tancuri din Pitești. Filajul a durat peste un an de zile, începând din 1956 și până la arestarea din 1957.

Popa Aladar Szoboszlai era agentul spionajului american, prin filieră Germania Federală. La percheziție în biserica catolică s-au găsit: o stație de radio emisie-recepție, materiale de propagandă anticomunistă și antisovietică, o tiparniță, arme automate și muniție în subsolul bisericii.

Preotul Szoboszlai realizase în anii precedenți o organizație ramificată în întreaga țară și cu relații în Ungaria (**Ungaria visa Ardealul de Nord**). Blonda era agent recrutor și agent de legătură cu România. Între altele ea avusese sarcina să-și creeze o relație în rândul ofițerilor de tancuri din Pitești. L-a cunoscut pe comandantul unității, l-a atras în capcană, i s-a dat lui cu trup și suflet, încât acesta și-a lăsat nevasta și s-a căsătorit cu ea. Sarcina colonelului de tancuri era de-a ieși cu tancurile, de-a ataca Bucureștii, la un anumit semnal primit de la Popă prin frumoasa Blondă. Asta-i! Popa a fost condamnat la moarte și executat.

ȘTEFAN MĂGRIN

Crucea Sfântă de la Alandin!

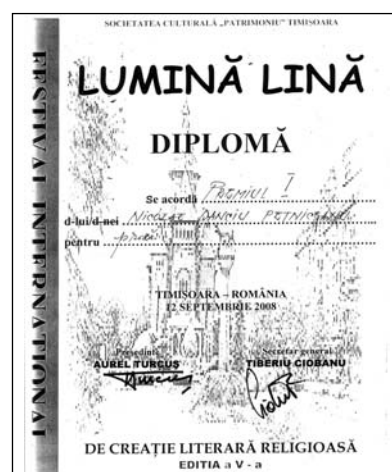
În satul Globu-Rău, zona Alandin, la data de 21 septembrie 2008, în preajma casei domnului Adam Boată, în pământul lui Nicolae Șuvăgou, s-a sfințit o cruce de marmură, prin grija preotului Vasile, secondat de trei preoți: frații Ștefan și Gheorghe Bubă, și preotul Martinovici din parohia Bârza.

Ctitorii acestui monument de cultură religioasă sunt: Adam Boată, Rusu Viorel și Giurcă Dorin din Globu-Rău. Dumnezeu să-i aibă în pază pe ei și pe urmașii lor. Amin! Slavă Ție, Doamne!

În final, familia Boată, omenoasă și receptivă la frumos, generoasă, mi-a solicitat să-l rog pe dl. primar Iancu Panduru să le instaleze câteva becuri în ulița lor, unde locuiesc pe întineric zece familii. (L.C.)

Festival Internațional de creație literară Religioasă, ediția a V-a, Timișoara

La acest concurs a participat și N.D.Petniceanu cu basmul în proză "Răsplata divină" și a obținut Premiul I: o diplomă și o antologie a liricii religioase editată de Societatea culturală Patrimoniul, din Timișoara, sub genericul "Lumină Lină".

SCRISOARE DIN NEW YORK, 09 SEPTEMBRIE 2008

Stimate Domnule Petniceanu,

Vă scriu acum la returnul meu din țară, aici la New York. Sora mea Artemiza (profesoară în Hanești de Botoșani - n.r.) mi-a dat cărțile și revistele dumneavoastră. Felicitări din toată inima. **Ar trebui ca România să investeze câte un om ca Dvs. pentru fiecare județ. Ceea ce faceți dvs.**

Vasile Andru (st.), oaspete al cinaului "M. Eminescu" din New York și scriitorul preot Theodor Damian

sub aspect cultural-istoric este unic! Dacă nu contemporaneitatea, istoria sigur va recunoaște contribuția dvs. semnificativă în acest sens.

Vă parvine "Lumina Lină"? Știu că vi se trimite la Timișoara. Vi se aduce la Mehădia?

Vă doresc pe mai departe mult succes în multiplele activități ce le desfășurați. Sănătate multă și reînnoiri mulțumiri pentru cărți.

Theodor Damian, din New York

Nota redacției

Părintelui profesor doctor Theodor Damian,

*Sfânta Biserică Ortodoxă Română
Petru și Pavel
New York*

Vorbele Dumneavoastră Preaonorate Părinte Theodor Damian sunt nestemate izvodite dintr-o inimă curată, una românească, aflată la depărtare în spațiu, dar mult apropiate de inima mea, care pulsează pe aceeași coardă a vieții românești, viață pe care Dumneavoastră o creați, o perpetuați, o cultivați departe de Moldova Bădăței Mihai - Biblia Neamului Românesc.

"Lumina Lină" zămisliți departe de granițele Ipoteștiului o primesc fără opreliște și ea, această Lumină, mă călăuzește în demersul meu spiritual; între copertile ei găsesc izvoade și izvoare de spiritualitate românească, mă ajută în modestele mele planuri întru venerarea înaintașilor, care astăzi, în prezentul sumbru făurit pe malul Dâmboviței, se află într-un con de umbră. Vă doresc sănătate de la Tatăl Ceresc.

N.D.P.

Biserica mamă

Unde, alături de sfinte odoare Plămadă ia o artă populară: Bățul ciobanului, furca de tors Cu creștături în lemn necioturos -, Cu meșteri caligrafi în manuscrise, Cu cărți ornamentate ca în vise, Cu frontispicii și miniaturi, Chenare, broderii și țesături,

18.10.1998

În fața bisericii "Sf. Ap. Petru și Pavel" din New York

De la stânga la dreapta: pr. Horia Țăru, pr. Theodor Damian, pr. Teodor Mazur

Cu stema țării în ferecătură,
Cu meșteri anonimi, îndepărtați,
În piatră, lemn sau zid eternizați,
Într-o pisanie voievodală
Mai dau de marii tipografi de fală:
Coresie, Macarie, Udriște
Ce îmbrăcără-n vremuri de restriște
Tipicul într-o haină națională
Spre fala lor și-a României fală -
De Moxa, schivnicul ce tipărește
Prima istorie în românește,
De Varlaam din Iași, arhiereul,
Traducător ce nu știe ce-i greul,
Cu minunatele-i predoslovii
Pe înțelesu-ntregii României -
Precuvântări, prefete sau postfețe,
Din care toți românii să învețe -
De Dosoftei, ierarhul cărturar,
Cu har divin și cu al minții har
Versificând Psaltirea din Scriptură -
Primul poet dintr-o literatură
Și-atâția alții din amurgul zării,
Contribuabili la cultura țării...
Așa fiind tu, preotule, vezi
Acest noian de martori să-l urmezi,
Apostol fii și azi pentru Hristos
Și pentru țara ta real folos!...

PREOT TEODOR PONEAVĂ,
parohia Siria (Arad),
membru de onoare a Societății
"Sorin Titel" din Banat

BISERICA MEHADIEI LA CEAS ANIVERSAR

20 iulie 2008

Motto:

Trup și suflet întru Hristos

Sfințenia locurilor și puritatea sufletescă a locuitorilor creează armonie întru Hristos formând Biserica la Mehădia ca o comunitate creștină, care spre a se putea mântui au primit Sfintele Taine în numele Sfintei Treimi. Astfel în acest areal al Bisericii - prin faptele bune și puternica credință în Dumnezeu și Domnul Iisus Hristos s-a creat o cultură creștină specifică Banatului de Munte, înglobată culturii românești.

Ea a fost asemănată în simbolistica creștină cu Biserica, salvatoare a sufletelor din furtuna păcatelor, asemenea unei corăbii ce înfruntă furtuna valurilor.

Cu ani în urmă credincioșii din Mehădia și-au construit un lăcaș propriu pentru nevoile culturii. Astfel a apărut biserica de azi, la 1780 - fiind o casă, un petec de cer și sufletul țaranului ce asigurau trinitatea ce dă armonia dintre materie și spirit - ca o „taină” ce a asigurat de-a lungul secolelor - rezistența, trăinicia Sfintei Tradiții, taină a facerii, o taină de dor cu chipuri diferite de oameni iubitori de muncă, de semeni și de Dumnezeu.

Aici bunătatea de totdeauna și înțelepciunea proveneau dintr-o înțelegere creștină a lumii, dintr-un fond de religiozitate populară simplă și directă care vine din Tradiția satului Mehădia. Aici întâlnim un tablou de spovedanie, „memorie, părinți și duh” - unde puterea crucii controlează și menține unitatea comunității - a Bisericii ca sursă reală a cunoașterii puterii lui Dumnezeu care a făcut totul pentru om, arătând că omul are un preț imens de dimensiunile intenției divine, valoare arătată de jertfa de pe cruce. Aici aflăm - așa cum spune părintele Arsenie Boca, că omul care

trăiește în adevărata lui valoare, e subiect de istorie, pe când dacă renunță la dimensiunile sale divine, ajunge obiect de istorie, în rând cu oricare dintre obiecte, nu mai poartă un nume, ci poartă un număr. Asta însemnând treaba unui, care ar încovoia crinii în gunoi, prețuind mai mult gunoiul decât mirosul crinului.

Puține sunt locurile ce se pot mândri cu valori perene care iluminează spiritul, care comprimă timpul și care continuă să fie embleme ale creației acestui popor, din mijlocul căruia au ieșit personalitățile de azi, care sfințesc aceste locuri prin faptele lor puse în slujba binelui public.

Biserica din Mehădia a fost o coloană de lumină a culturii românești de-a lungul veacurilor. Aici au întâlnit un nucleu de rezistență din oameni cinstiți, cu credință în Dumnezeu și speranță spre normalitate. O pildă de bogăție sufletească, mărturie, virtute, abnegație și spirit de sacrificiu. Este un fenomen spiritual, remarcat prin lupta pentru a nu se distruge fondul sufletesc al neamului ceea ce doresc nefărtații de azi, ei sunt grație a valorii divine.

În Biserica din Mehădia a slujit și almăjanul Iosif Coriolan Buracu care a venit la o comandă divină, fiind o împlinire pentru a duce munca de refacere a unității țării în condițiile de început de secol cu sfințenie în locul Mehădia - având ca finalitate triumful românismului asupra răului, dezbinării și denaționalizării.

Cinstele organizatorilor - biserica, primăria și școala - piloni ai existenței la români, care au pregătit aceste manifestări ce duc la comuniune între trup și suflet întru Hristos. Ei sunt oamenii clipei ce dă veșnicia spațiului și a neamului dovedind marea lor noblețe sufletească și smerenie creștină.

PAVEL PANDURU

Mitropolia Banatului
Episcopia Caransebeșului
Nr. 996 C / 2008

Caransebeș, la 19 iunie 2008

Către

D-I Nicolae Danciu Petniceanu

Str. Pădurii, nr. 389

MEHADIA, jud. Caraș-Severin

Distinse Domnule scriitor,

Urmare scrisorii Dumneavoastră înregistrată la Episcopia Caransebeșului sub temeiul de mai sus, Vă aducem la cunoștință că am primit prin grija Bibliotecii "Paul Iorgovici" din Reșița cartea Domniei Voastre intitulată "Lumina de la Vărădia". Fiind primită de la o instituție și nu de la autor, am considerat de bine și mai în tonul eleganței să Vă mulțumesc personal, la prima întâlnire. Pentru că ați dorit o confirmare și o mulțumire rapidă, Vă transmit mulțumiri acum, prin intermediul scrisului, pentru cărțile pe care Dumneavoastră mi le-ați adus personal sau prin intermediari.

În legătură cu dezvelirea unei plăci comemorative la Petnic, în amintirea preotului Ioan Chendi, cu regret vă informez că nu pot participa, dar nu pentru că am "probleme mai importante decât venerarea unui martir al Bisericii din vremuri apuse" (citez scrisoarea Domniei Voastre), ci pentru că în itinerarul pastoral al Ierarhului de la Caransebeș era consemnată de multă vreme, pentru data de 29 iunie (la praznicul Sfinților Apostoli Petru și Pavel), participarea la hramul Municipiului

Reșița, orașul capitală al județului nostru și nu alt oraș lipsit de importanță.

Cu regret că ați interpretat tendințos acțiunile Episcopiei noastre, Vă transmit alese sentimente de prețuire pentru slujirea pe care o aduceți Bisericii noastre,

LUCIAN

Episcopul Caransebeșului

Nota redacției:

lertare, părinte Episcop!

Am pus o placă unui martir - luptător unionist - protopop Ioan Chendi și nu se găsește careva de la Episcopie să vină în Biserică la Petnic, în Episcopia Dvs., ca să ne Miluiască?! Incredibil, dar situație ignorantă!

Montarea unei plăci unui unionist ardelean, acum, când vor fi 90 de ani de la Unire, era o sarcină prioritară a Episcopiei Caransebeș și nu a unui nenorocit de scrib, refuzat de Uniunea Scriitorilor pentru că a fost în slujba lui Ceaușescu, pe Granița româno-iugoslavă.

Sărut dreapta,
 umilul Dvs. enoriaș, N.D.P.

GÂNDURI DE LECTOR

Salutăm reparația publicației locale, fapt cultural lăudabil (ca de altfel și apariția ei în ediție electronică pe Internet). Ca și alți bănațeni, mai luminați poate ca noi, aflători pe meleaguri străine, apreciem efortul inițiatorului, și al celorlalți susținători. Ne mândrim că și noi am băut apa Poșotei și vom încerca să contribuim la bunul mers al publicației (chiar dacă unii ne numesc „venetici”, etc.).

Apare un „însă” sau un „dar”, fără răutăți sau cărcoteli inutile și fără acoperire, ci cu observații, zic eu, bine intenționate. E greu să susținem o publicație pe placul tuturor, mai ales că (defect nativ se pare) știm a strămba din nas, fără a ajuta, a contribui noi cu ceva, a face „noi” altceva mai bun! Prin urmare, pentru a nu mai fi acuzat, chiar și de noi uneori, că e ziarul lui N.D.P., îl sfătuim să bată la porțile dascălilor liceului, școlii generale, grădiniței care fie să publice „producții” originale (proprie sau ale elevilor), fie să-și spună deschis „pășurile”, opinii + sau -.

Să bată la „porțile” consilierilor, ale sătenilor. De asemenea se pot insera articole de știință tehnică, prelucrate de pe Internet, probleme distractive pentru elevi, careuri de rebus, jocuri, teste, așa pentru varietate publicistică.

În satele comunei mai există încă mulți bătrâni ce pot relata (într-un interviu) întâm-

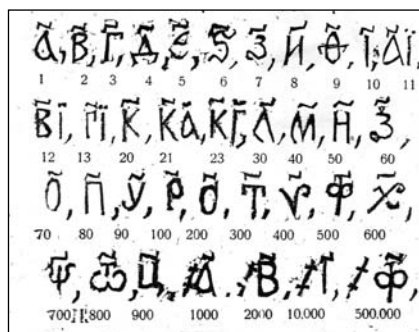
plări de demult, povești, obiceiuri căci nu trebuie uitat nimic din ce-i al nostru. Un interviu cu „Ache a lu Vasa” - fost mecanic de „foafă” (locomotivă cu aburi), unul dintre ultimii fierari manufacturieri, unul cu Vlaicu Costa, pădurar de viță veche (oare nu știe „povești vânătoarești”? ba da!) sau cu doamna directoare Heidi Furbacher, de la care se pot afla obiceiuri, rețete ale nemților noștri; ar fi salutare. Și mai sunt mulți, mulți alții. Oare cărcotesc iarăși și va fi sfătuit cineva „să mă pună la punct”? Nu cred. Apreciez efortul unui om, pe care puțini îl cunosc bine, îi cunosc trecutul și care, ca orice om, are bune și rele, păcate și nepăcate, un om apreciat în alte zone ale țării acesteia, în medii culturale înalte. Deci să-l apreciem și noi, să susținem cu toții gesturile sale și să-i spunem deschis când greșește, când mai dă, ca oricare dintre noi, „cu bătu-n baltă” căci „a greși e omeneste și „doar cine nu muncește nu greșește”. Succes în continuare și să auzim numai de bine.

MIRUNA ȘCHIOPU

P.S. O întrebare: Anul viitor, în ianuarie, se va continua ideea de „Balul izmenelor”?

Dacă da, vrem chiar „al izmenelor”, al portului popular, în care să fie înveșmântați „de la vladică până la opincă” - nu de alta dar rivalii din Topleț își mențin tradiția și iar o iau înaintea megiștilor.

Din cărțile vechi bisericești

Lacrimi

*Române, calcă cu grijă
 Pe glia ce ți-a fost lăsată:
 Blesteme străbune*

Se pot lega de inima ta beată.

Sub iarba sfintei țări

Sunt îngropați bătrânii,

Ni-s îngropate vise,

Sunt îngropate lacrimi.

Urlă strâbunii noștri în pământ,

Nu-i aude nimeni cum plâng,

Rânile lor sunt încă sângerii.

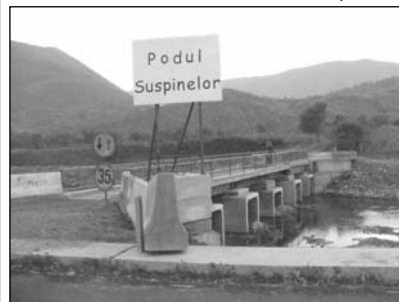
De atâta dor durerea nemiloasă

A împietrit în trupurile lor.

CLAUDIU RIZA, Craiova

PODUL SUSPINELOR (!!!)

Este un pod, probabil provizoriu, peste apa Belarecâi, undeva prin dreptul balastierii, la circa 2 (doi) kilometri de Primăria comunei Mehadia. Podul s-a făcut prioritar

pentru cei cu automobile ca să poată trece din cartierele Bănuț și Băcșaneț în partea cealaltă a comunei unde se află primăria, poșta, magazinele alimentare, policlinica, școala, poliția și alte organisme precum Ocolul Silvic, gara CFR etc.

S-a demolat podul vechi și s-a improvisat acest podet pentru binele celor cu mașini, nu și pentru binele oamenilor de rând: bătrâni, copii, gravide, bolnavi etc. Normal, în condiții de construcții a unei șosele, trebuia gândită o punte. Lucrare executată de constructorul italian!

Primăria a făcut demeruri la cei care sunt implicați în construirea variantei ocolitoare pentru amenajarea unei punți pietonale, dar, datorită faptului că în zonă se lucrează cu utilaje grele, există pericolul de accidente. Ca urmare a demersurilor inițiate de către Primărie, această punte va fi construită într-un termen cât mai scurt.

Foto: COSTEL VLAICU

Lirică religioasă**MIHAI EMINESCU (1850-1889)****RĂSAI ASUPRA MEA**

Răsai asupra mea, lumină lină,
 Ca-n visul meu ceresc de-odinioară,
 O, Maică sfântă pururea Fecioară
 În noaptea gândurilor mele vină,
 Speranța mea, tu n-o lăsa să moară,
 Deși a fost adânc noian de vină;
 Privirea ta, de lacrimi calde plină,
 Îndurătoare-asupra mea coboară.
 Străin de toți, pierdut în suferința
 Adâncă a nimicniciei mele,
 Eu nu mai cred nimic și n-am tărie.
 Dă-mi tinerețea mea, redă-mi credința,
 Și reapari din cerul tău de stele,
 Ca să te-ador de-acum pe veci, Marie!

NICHIFOR CRAINIC (1889-1972)**IISUS PRIN GRÂU**

Prin grâul copt, pe unde-aleargă
 Șerpuitoarea mea cărare
 Ce scăpată departe-n aur
 De glorioasă înserare,
 Mi s-a părut că treci, Iisuse,
 Precum treceai pe vremea ceea
 Gustând din mers prietenia
 Pescarilor din Galileea.
 Pe părul tău, încununându-l
 Juca o flacăra bălaie
 Și soarele muia veșmântul
 Drumetilor în vâlvătaie.
 Vorbeai... și inimile toate
 Se aninau de vorba ta
 Și le purtai ca o podoabă
 De ciucuri prinsă la manta.
 Că vorba ta era mai dulce
 Ca rodiile din Edom
 Și-nomenea dumnezeirea
 Și îndumnezeia pe om.
 Treceai... și sânghera în tine
 Prigoana crudelor sinedrii.
 În zări te așteptau gigantici,
 Cu crengi ocrotitoare, cedrii.
 Iar eu păream că merg în ceață
 De ucenici și ucenice
 Și sfarăm și eu, pentru cină,
 Cu palmele-amândouă, spice.
 Eram, socot, prea mult al lumii,
 Și prea puțin al vrerii tale
 Că pământeană grijă, Doamne,
 m-a-ntârziat, stingher, pe cale.
 Pe-același galben grâu coboară
 Același glorios apus,
 Dar n-aud vorbele-ți pe care
 Evangheliștii nu le-au spus.
 Trecură veacuri, și cu ele
 Că treci din nou mi s-a părut
 Și-ți caut umbra luminoasă
 În lutul moale s-o sărut

OCTAVIAN GOGA (1881-1938)**RUGĂCIUNE**

Rătăcitor, cu ochii tulburi,
 Cu trupul istovit de cale,
 Eu cad neputincios, stăpâne,
 În fața strălucirii tale.
 În drum mi se desfac prăpăstii
 Și-n negură se-mbracă zarea,
 Eu în genunchi spre tine caut:
 Părinte-orânduie-mi cărarea!
 În pieptul zbuciumat de doruri
 Eu simt ispitele cum sapă,
 Cum vor să-mi turbure izvorul
 Din care sufletul s-adapă.
 Din valul lumii lor mă zmulge
 Și cu povața ta-nțeleaptă,
 În veci spre cei rămași în urmă,
 Tu, Doamne, văzul meu îndreaptă.
 Dezleagă minții mele taina
 Și legea farmecelor firii;
 Sădește-n brațul meu de-a pururi
 Tăria urii și-a iubirii.
 Dă-mi cântecul și dă-mi lumina
 Și zvonul firii-ndrăgostite,
 Dă-i raza soarelui de vară
 Pleoapei mele ostenite.

IOAN ALEXANDRU (1941-2000)**LUMINĂ LINĂ**

Lumină lină lini lumini
 Răsar din codri mari de crini
 Lumină lină cuib de ceară
 Scorburi cu miere milenară
 De dincolo de lumi venind
 Și niciodată poposind
 Un răsărit ce nu se mai termină
 Lină lumină din lumină lină
 Cine te-așteaptă te iubește
 Iubindu-te nădăjduiește
 Că într-o zi lumină lină
 Vei răsări la noi deplină
 Cine primește să te creadă
 Trei oameni vor veni să-l vadă
 Lumină lină lini lumini
 Răsări din codri mari de crini
 I-atâta noapte și uitare
 Și lumile-au pierit din zare
 Au mai rămas din veghea lor
 Luminile luminilor
 Lumină lină lini lumini
 Înstrăinându-i pe străini
 Lumină lină nuntă leac
 Tămăduind veac după veac
 Cel întristat și sărăcit
 Cel plâns și cel nedreptățit
 Și pelerinul însetat
 În vatra ta au înnoptat
 Lumină lină leac divin!
 Încununându-l pe străin
 Deasupra stinsului pământ
 Lumină lină Logos sfânt.

MIHAI EMINESCU - PASIUNI MAI PUȚIN CUNOSCUTE

urmare din "Vestea" precedentă

Mihai Eminescu șahist

O altă pasiune a poetului Mihai Eminescu a fost și practicarea jocului de șah, în clipele lui de destindere, mai ales după îmbolnăvirea sa, în anul 1883. Jocul de șah, care este un joc al minții, practicat de poet după căderea sa din 28 iunie 1883, dovedește și ea, odată în plus, că diagnosticul pus de medici "alienație mintală" nu a fost cel corect. Care om, afectat de această boală mai poate juca șah?

Sportul minții, cum este numit șahul, a fost practicat de poet în timpul șederii sale la Iași, în perioada 1884-1886. Această informație o aflăm din cartea "Eminescu în universul muzicii", carte scrisă de Viorel Cosma, apărută la editura Libra București în anul 2000 și din Opere vol. XVI, unde este redată perioada cât poetul a fost internat la Spitalul Sf. Spiridon din Iași, cu piciorul rupt, în luna noiembrie 1884.

George Călinescu scrie în "Viața lui Mihai Eminescu" împrejurarea de a coborî zilnic pe o scară ca de coteș și cu un picior șovăielnic făcu ca, într-o bună zi- după versiunea cea mai vrednică de crezare, pe vreme de iarnă - Eminescu să alunece pe ghețuș și să-și fractureze piciorul. L-au dus la Spitalul Sf. Spiridon, unde a stat câteva săptămâni, vizitat des de prieteni, de Pompiliu, Burlă, Humpel îndeosebi, și jucând șah".

Prietenul poetului, A. C. Cuza, profesor la Universitatea din Iași, afirma în anul 1909: "De altfel fatalitatea părea că-l urmărește. Într-o seară, intrând în casă, a alunecat pe gheață, în poarta otelului, rupându-și piciorul, ceea ce l-a silit să stea mai multe săptămâni în cura spitalului Sf. Spiridon, unde mă duceam să-l văd, și unde-l găseam cetind, sau trecându-și vremea cu jocul de șah" (Eminescu comemorativ - Octav Minar- Iași).

Wilhelm Humpel, soțul Emiliei, sora lui Maiorescu și prietenul lui Mihai Eminescu, a studiat flautul la Conservatorul din Gratz și a fost dirijor al corului din Brașov, unde a cunoscut-o pe Emilia Maiorescu pe care a luat-o de soție. Ei s-au mutat la Iași unde au înțemeiat un Pension de domnișoare, pension la care a predat și Eminescu. A fost numit directorul Conservatorului din Iași, în 1893.

Mihai Eminescu a fost prieten cu familia Humpel care l-a ajutat mult în perioada grea de suferință și de lipsuri. Eminescu a scris în **Curierul de Iași** despre concertele școlii și despre producțiile muzicale ale lui Humpel. Pasiunea pentru șah a lui Wilhelm Humpel s-a transmis și cercurilor culturale ieșene, unde tradiția jocului de șah era vie. Astfel, se explică și partidele de șah făcute de Mihai Eminescu cu Humpel, în perioada cât a locuit

la Iași și apoi cât a fost bolnav în spital. Faptul că juca șah cu un specialist dovedește că Eminescu era și el un bun cunoscător al jocului și că nu-l practica pentru prima oară.

Tot despre pasiunea poetului pentru șah scrie și Augustin B. Sâncelleanu în "Amintiri despre Eminescu", în 1909. Prin 1874, când l-a cunoscut, Eminescu: "Masa o lua la un neamț, Leopold sau Ferdinand, care avea un restaurant "La Cerdac" și care era om foarte de treabă, la nevoie le mai da și pe credit. După masă luau cafeaua la "Chateau-aux-fleurs", cafeneaua en vogue pe acea vreme unde-și făceau regulat partida de șah A. D. Xenopol, Burlă, Bodnărescu, Paicu și alți membri ai elitei intelectuale".

Când ar fi putut să învețe jocul de șah, Mihai Eminescu? Credem că el a învățat jocul de șah din familie, cu frații săi, și apoi l-a practicat în timpul lungilor turnee cu trupele de teatru. Drumurile lungi, în cherhane, făcute de la un oraș la altul, era destul de plictisitoare și actorii își pierdeau timpul și cu jocul de șah. Colegii de școală ai lui Mihai Eminescu, nu pomenesc despre această preocupare. Cititul era o pasiune mai mare decât jocul de șah pentru poet.

ing. NICOLAE IOSUB,
Botoșani, vara, 2008

Gheorghe Brehuescu

Prima antologie a cenaclului "Mihai Eminescu", New York

Ianuarie 2008, Cenaclul literar "Mihai Eminescu". Bilant și perspective, prezintă M.N. Rusu, critic și istoric literar

Cenaclul literar "M. Eminescu" din New York a fost fondat în 1993 de către poetul Theodor Damian. În acest forum de cultură românească de peste ocean, care se întrunește constant, la fiecare două săptămâni, au citit din lucrările lor și și-au lansat cărțile nenumărați scriitori din țară și din diasporă.

Cenaclul însă a funcționat și ca un loc de creștere și cultivare a unor talente literare neafirmate suficient sau pur și simplu neafirmate în decursul anilor, numărul scriitorilor consacrați, membri ai Cenaclului, și mulți din ei membri și ai Uniunii Scriitorilor din România a crescut. Așa se face că la

inițiativa poetului și editorului Aurel Ștefanachi, Theodor Damian și Aurel Sasu au purces la întocmirea unei antologii a majorității membrilor consacrați ai acestuia, antologie intitulată **Lăuntru și departe**, apărută la Editura Tipo Moldova, Iași, 2007 (214 pp.).

În seara zilei de vineri, 16 Noiembrie 2007, a avui loc în Cenaclu lansarea acestei antologii, prezentată de Theodor Damian și criticul și istoricul literar M. N. Rusu, cel care a ajutat în fazele de început ale conturării proiectului. În timp ce primul vorbitor s-a referit la istoria Cenaclului și rolul lui cultural în comunitatea româno-americană, cel

de-al doilea a făcut un amplu Sitz-im-Leben al antologiei, menționându-i pe cei prezenți și elaborând asupra lucrărilor lor.

M. N. Rusu a explicat criteriile aranjamentului în volum a autorilor inclusiv și a făcut o serie de interesante evaluări valorice, argumentându-și mereu punctul de vedere.

Theodor Damian, în calitate de gazdă (Cenaclul s-a întrunit la reședința sa, ca și în aproape întregul an 2007), a introdus pe oaspetele serii P. C. Pr. Prof. Univ. Dr. Ioan Octavian Rudeanu de la Facultatea de Teologie a Universității din Arad, în vizită în New York. P.C. Sa a salutat pe cei prezenți, apreciind atât activitatea Cenaclului, cât și a revistei acestuia **Lumina Lină**, unde Domnia Sa a fost publicat de nenumărate ori.

În partea a doua a întrunirii, o parte din autorii incluși în antologie au citit din lucrările lor.

Seara s-a încheiat cu tradiționala recepție.

"Lumină Lină", nr. 4/anul XII, Capela Sf. Apostoli Petru și Pavel, oct. - dec. 2007, New York

22 februarie 2008, Cenaclu "Mihai Eminescu", cu Theodor Damian (părintele T. Damian este un excelent poet - NDP)

POETUL "PĂTIMIRII NOASTRE" SAU "MUSTUL CARE FIERBE" - OCTAVIAN GOGA - (1881 - 1938)

În acest an, 2008, s-au scurs în eternitate șapte decenii de la moartea poetului din Rășinari, înhumat la Ciucea, pe aproape de Clujul românesc.

Rememorez anul 1988, eram președinte de Cenaclul "Victor Eftimiu" în Timișoara. Fusesem singurii care comemorasem acest an și acest poet, cu pompă, cu fast, cu actori de la Teatrul Național din Timișoara, cu Damian Ureche, poetul ieșit din pușcărie pentru tentativă la trecerea frontierei de stat, căruia i-am cedat onorariul de 600 lei (de la Clubul Tehnolemn) în contul poemului "Poetul Pătimirii Noastre", scris pe loc, în bunkărul meu, de pa Lidia 2/2, în timp ce am savurat o butelie de "cireasă" producție proprie.

În acea rememorare, cu Damian Ureche și actorii, cu colegii de cenaclu, eu și fiul meu, Caius Danciu, elev de liceu, ne-am permis "luxul" de-a pomeni familia Nemoianu, de la Moș Petrace (Petru Nemoianu, fost ministru

pe vremea lui Antonescu, mort în detenție) până la Virgiliu din America, cu toții rude prin alianță cu Veturia și Octavian Goga (au fost nașii familiei dr. Iosif Nemoianu, în Caransebeș, în perioada interbelică).

Ceva ce nu se știe în istoria literară! Ca să-mi pregătesc lucrarea de licență ("Octavian Goga și Mesianismul") a trebuit să merg la Ciucea, s-o contactez pe doamna ministru Veturia Goga, așa puteai avea acces la ea, dacă te adresai cu apelativul "Doamna Ministru!". M-am adresat și am avut câștig de cauză.

Doamna Ministru Veturia Goga era tare grăbită. An de an, pe bază de pașaport diplomatic (activ-valabil), se deplasa la o anumită zi la Budapesta, cu o coroană de trandafiri roșii, era cunoscut acest hobby de către autoritățile române și cele maghiare. Mergea cu flori la mormântul marelui poet maghiar Ady Endre. Tavi Goga și Ady Endre fuseseră prieteni. Goga cumpărase (alții spun

și primise...) castelul de la Ciucea, de la poetul maghiar, îl primise cu un nou-născut abandonat. De cine? Nu se știe! Acel copil, să zicem Ciuceanu, va ajunge director în Ministerul Căilor Ferate, după 23 August 1944.

N.D. PETNICEANU

Inedit: George Voștinaru

George Voștinaru acordând autografe în Librăria Ion Slavici din Timișoara

★ ★ ★

Am să las aici, câteva gânduri, inimi și nu vorbe.

Aș vrea să nu supăr, să iubesc, Căci vorbele mele au fost inimi, care vorbesc.

Aș vrea să duc lumea Și sigur o voi duce, căci prea a fost a mea, așa încât nu ne despărțim. Una am fost, una să fim! Voi fi poate prea sus.

Dar josul, - sus, va fi sublim.

(scrisă pe patul morții, fiind ultima sa poezie)

Nota redacției:

George Voștinaru a fost prim-vicepreședinte în Societatea "Sorin Titel", co-autorul multor plăci comemorative dedicate înaintașilor literaturii române, ctitor principal în realizarea bustului Ioan Slavici, după Muzeul din Siria, acasă la Slavici, dar acasă și la George Voștinaru, trecut la cele veșnice în mai 2004. (N.D.P.)

Un general pentru eternitatea neamului românesc!

E vorba de domnul general aviator Ioan Stoian, din Timișoara, cărășean get-beget, prieten cu "Moș Dumnezeu" și fiul său, scriitorul aviator Radu Teodoru, și prieten cu regretatul cărturar român Nicolae Mărgeanu, din Mehadia, prietenie în epoca timișoreană, când tatăl lui Radu Teodoru (înalt, robust și coamă albă leolină) era director de I.A.S. în Timiș, la Teremia Mare, unde erau vinuri nobile și coniac de casă super! O, tempora!

Domnul General Ioan Stoian este membru de onoare a Societății "Sorin Titel" din Banat și un fervent susținător al ei moral și material. La mulți ani, cu sănătate, domnule General Stoian! (Redacția)

PAGINA VERDE

Din minunile naturii: SEQUOIA GIGANTEA

O scurtă știre dintr-un ziar științific de dincolo de ocean, relată la începutul secolului trecut că a fost doborât un arbore din care s-au încărcat 600 de vagoane de lemn. Un calcul simplu ne-ar arăta că o asemenea cantitate ar fi suficientă pentru construirea unui sat format din aproape 300 de case cu pridvor și două camere.

Datele de mai sus nu sunt de domeniul fan-teziei. Astfel de copaci, care se pot întrece de unul singur în volum cu o întreagă pădure, există în realitate și populează platourile Sierrei Nevada din SUA, situate cam la 2000 de metri altitudine. Este vorba de un conifer, Sequoia giganta.

În vestitele Mariposa Grove sau Mamouth Grove din California, exemplarele de Sequoia se detașează vizibil de celelalte neamuri de conifere ca "Sugarpine" sau bradul roșu al lui Douglas, care cu toată înălțimea lor de 80 de metri par niște pitici pe lângă acești coloși singuratici.

Impresia aceasta este într-un totu îndreptățită, deoarece exemplarele vârstnice de Sequoia pot atinge 135 de metri înălțime, iar baza trunchiului poate atinge un diametru de 50 metri. Pe platforma netezită a unui ciot de Sequoia pot staționa comod 16 limuzine, sau se poate improviza un ring de dans, unde alături de orchestră se pot mișca în voie 30 de perechi. Prin tunelul săpat în trunchiul unui exemplar așezat tocmai pe mijlocul unui drum, se pot strecura cu ușurință două autocamioane ce se deplasează în sens opus.

Arborele sequoia prezent la Băile Herculane ne dovedește că este capabil să se dezvolte și în condițiile unei altitudini reduse. Așezarea lui pe Valea Cernei, la o altitudine de 160 m, pe aceeași paralelă cu Nisa și Veneția, îi conferă un climat cu influențe mediteraneene. Turisții români sau străini care trec pe aici rămân impresionați datorită adaptării lui la această stațiune balneoclimaterică. Arborele din Herculane este mic. El nu a ajuns încă la maturitate, cu toate că în prezent măsoară 30 de metri înălțime și un diametru de 1,50 metri. Fiind o specie rară, arborele a fost declarat monument al naturii.

Unui asemenea trunchi îi este necesar un sistem de ancorare foarte puternic și sigur.

Rădăcinile sale, ca niște șerpi boa, groase de 2-3 metri, și lungi de 50-60 de metri îl fixează cât se poate de bine de stânci.

Aceste conifere sunt supranumite și arbori-mamut, deoarece ramurile lor încovoiate amintesc de colții mamutului, strămoșul elefantului de azi. Astfel de "colți" au la baza coloanei dimensiunile unui brad de 100-120 de ani, adică 25-35 de metri lungime și doi metri grosime.

Vârsta acestor copaci, calculată după numărul de inele cuprins în trunchi, depășește în multe cazuri și 2000 de ani. Rezistența lemnului de Sequoia se datorează duriții și puternicei îmbibări cu rășina. S-au găsit cioturi de Sequoia de la începutul paleoliticului, pe care mii de ani nici agenții chimici ai solului, și nici cei atmosferici nu au reușit să le distrugă.

Un exemplar de Sequoia Giganta, primit din partea unui bun prieten al subsemnatului, și al publicației noastre, stabilit în Statele Unite, Traian Lalescu (nepot al marelui matematician originar din Cornea), în căutarea unui loc pentru următorii 2000 de ani.

INFORMAȚII UTILE

Ocolul Sivic Mehadia oferă spre vânzare populației lemn de foc din depozitul Mehadia.

Prețurile variază în funcție de dimensiunile lemnului, respectiv:

- lemnul gros (buștean): 120 lei (RON) / m.c.
- lemnul subțire (crengi): 105 lei (RON) / m.c.

Ocolul silvic nu oferă și transport către domiciliul cumpărătorului, în preț fiind inclus doar încărcatul mecanic al lemnului în mijlocul de transport.

Cei interesați se pot adresa ocolului silvic întocmind o cerere ce se va depune la secretariatul ocolului, urmând ca în urma aprobării să se elibereze bonul de vânzare la casieria unității. Materialul de poate ridica de la depozitul aflat la ieșirea din localitate (către Plugova), în termen de max. 14 zile de la eliberarea bonului de vânzare.

★
★ ★

Având în vedere că în această perioadă o preocupare importantă, și uneori chiar stresantă, este pregătirea pentru perioada de iarnă, respectiv asigurarea lemnului pentru încălzirea locuinței, reamintim cititorilor ce dețin în proprietate vegetație forestieră că tăierea acestor arbori se face doar în regim silvic conform legii.

Luând în considerare că pe raza comunei Mehadia există cu preponderență suprafețe mai mici de 2500 m.p. ocupate cu vegetație forestieră, aflate în proprietate privată, acestea fiind în general poieni și livezi, arborii aflându-se răzleți în interiorul sau la marginile acestora (facem cunoscut în acest context că suprafețele cu vegetație forestieră mai mari de 2500 de m.p. constituie pădure și fac parte componentă a fondului forestier național supunându-se, conform legii, Legea 48/2008 (Codul Silvic), unui regim special

de administrare (ce intenționăm a-l face cunoscut în numerele următoare), pentru informarea celor ce doresc să intervină în vederea tăierii acestor arbori, facem cunoscute etapele ce trebuie parcurse în acest demers.

Primul pas este obținerea aprobărilor necesare în vederea deplasării organului silvic în teren pentru inventarierea arborilor ce urmează a fi extrași. Acesta constă în întocmirea și depunerea unei cereri, într-o primă fază, la Primărie, unde în urma consultării registrului agricol se identifică suprafața, funcționarul responsabil de această activitate va da avizul că aceasta se afla în posesia persoanei ce întocmește cererea și menționează suprafața deținută. Următorul pas constă în depunerea cererii cu avizul Primăriei către Ocolul Silvic în vederea marcării arborilor și, apoi, eliberării documentelor de transport. Cererile se primesc zilnic la secretariatul ocolului, însoțite de o copie a buletinului sau a cărții de identitate, urmând ca într-un timp cât mai scurt un delegat al ocolului să se deplaseze în teren în vederea marcării și inventarierii arborilor. Proprietarul va plăti, odată cu deplasarea în teren a persoanei delegate, suma de 25 lei, aferentă prestării acestui serviciu.

DIN AMINTIRILE UNUI PENSIONAR

Pentru prima oară l-am cunoscut la 1 septembrie 1954; era angajat al Ocolului silvic Mehadia, având funcția de planificator; se numea BOȚOACĂ ION, cunoscut de consăteni sub numele mic GIGICI. Ca pregătire școlară avea 7 clase primare; avea o calligrafie de invidiat, un scris tehnic deosebit. După un an am fost încorporat pentru a-mi satisface stagiul militar. În primăvara 1959 ne-am regăsit - îndeplinea aceeași funcție.

Din acest an am început să ne cunoaștem mai

îndeaproape colaborând profesional, el fiind investit ca brigadier silvic la Brigada I Sfârșin - brigada cu cele mai multe lucrări silvice. În perioada 1959-1965 s-a reușit a se împăduri în bazinul RAMNIT suprafața de cca 600 hectare, fiind plantați peste 3 milioane de puiți forestieri. În

toată această perioadă, împreună cu cei 6 pădurari din subordinea sa, în campania de împăduriri din primăvară și toamnă erau mobilizați ca la armată. Nefiind drumuri forestiere, cum sunt azi, ca să ajungi la cabana „Doiu”, trebuia să parcurgi de-a lungul cursului apei Sfârșinului câțiva kilometri, apoi să urci crapul „Dălgaratului”, „Poiana Bagii”, „Cracul Ramniț”. Plecai dimineața de luni și coborai sâmbăta seara deoarece acolo în șantier erau 150-200 de muncitori cărora trebuia să le asiguri cazare, mâncare și asistență tehnică. Acesta era nea Gigici, era un om bine făcut, înalt, cu un mers militar, exigent cu subordonații săi dar și cu sine însuși. Un model de abnegație și corectitudine.

Nea Gigici, acum ești în ceruri, înconjurat de îngerși și ne privești de acolo. Din colegii noștri a mai rămas în viață nea Enache Cerbu. Noi, cei care mai viețuim, ți-am apreciat abnegația de care ai dat dovadă, ți-am făcut datoria de silvicultor, lăsând în urmă pădure generațiilor următoare.

pensionar silvic COSTA VLAICU

În dialog cu domnul inginer Ion Tabugan - directorul Direcției Silvice Caraș-Severin

- Domnule director, cititorii noștri din țară și din străinătate vor să știe cine sunteți și de unde veniți, formația și convingerile dumneavoastră civice și politice. Așadar, vă rog...

- Cu plăcere... M-am născut la 1 aprilie 1960 în comuna Mehadia, din părinți țărani, băștinași din satul Plugova, unde am conștientizat că privesc lumina zilei și mângâi întâiul petic de cer, un cer românesc, ce străjuiește dealurile și Munții Arjana. Aici, la Plugova, am urmat clasele gimnaziale, având învățători și profesori de mare competență și profesionalitate, îmi amintesc de învățătoarele: Iovănescu și Drăgulescu, apoi de profesorii Drăgan și Rădoi, de la ei am deprins dragostea pentru matematică și limba lui Eminescu. Liceul l-am urmat la Timișoara, Liceul Silvic de la renumita "Pădurea Verde", apoi Facultatea de Silvicultură din Brașov, promoția 1984 - 1985.

- După facultate ce a urmat, domnule Director?

- Stagiul militar, termen redus (T.R.), stagiatura la Anina, unde, după opinia mea, sunt cele mai frumoase păduri din România, în continuare șef de district la Băile Herculane, șef de ocol, timp în care am fondat sedii de cantoane silvice; între anii 2001 - 2004 am funcționat ca șef ocol la Berzasca, și din 2004 și până în prezent sunt directorul Direcției Silvice din Caraș-Severin. Sunt căsătorit, soția este economist, avem două fete, una este la liceu, alta este studentă la medicina umană în Timișoara. Părinții trăiesc la Plugova, tata a fost muncitor la Uzina din Toplet, astăzi este pensionar.

- Domnule director, vorbiți-ne câte ceva despre ideea liberală, având în vedere că sunteți o personalitate distinctă a Partidului Național Liberal...

- Doctrina liberală datează în țara noastră de 138 ani, o doctrină de centru-dreapta, iar votul uninominal are o anume tradiție în spațiul politicii românești. Ea vine de la Brătieni, de la marele bărbat român, Ionel C. Brătianu, ctitorul României Moderne, participant la încheierea Păcii de la Paris, la finele Primului Război Mondial. În perioada interbelică, înaintașii noștri

liberali, fiind la guvernare, au făcut din România una din țările puternice ale Europei. De reținut că după 23 August 1944, mai exact după abdicarea Regelui Mihai, începând din 1948 și până în decembrie 1989, liberalii, înaintașii noștri, au plătit cu ani grei de temniță comunistă, îndrăzneala lor de-a opta pentru o adevărată democrație, pentru ideea liberală, care este o idee europeană. Exemple de personalitate liberală sunt domnul avocat Radu Cîmpeanu și domnul avocat Mircea Quintus, cărturari însemnați, care au suferit privațiuni de libertate, ambii fac legătura politică dintre trecut, prezent și viitorul liberal al României democratice. Domnul Radu Cîmpeanu a trăit mulți ani la Paris, până în decembrie 1989, unde fusese exilat de guvernul comunist, de la București, de unde s-a repatriat după decembrie 1989 și a pus pe picioare Partidul Liberal. Partidul nostru și Partidul Național Țărănesc au rămas pe poziții ferme, și-au respectat și își respectă programul politic, prin tradiție națională, pe câtă vreme celelalte partide de pe isicherul politic sunt relativ noi, fără tradiție democrată, moștenită de la înaintași... Domnul președinte și prim-ministru Țărănescu este un model politic pentru lumea liberală, a reușit într-o perioadă dificilă, să mențină unitatea partidului nostru, am rămas la putere în pofida altor partide, acest aspect demonstrează înțelepciune, fapt pentru care îl consider un mare lider.

În timpul guvernării ne-am ținut de promisiunile din programul electoral, ceea ce am promis am făcut, pensiile s-au mărit considerabil pentru a doua oară, în mandatul nostru pensiile s-au dublat. În prezent, pe plan mondial există criză financiară, cu toate acestea, la noi există încă stabilitate bancară și financiară, inflația este în limitele normalului. Creșterea pensiilor și a salariilor trebuie făcută în mod real, corect, pe baza unei creșteri economice. Nu se pot face majorări arbitrare de dragul unui anumit soi de populism practicat de partidele în opoziție. Majorarea salariilor în neconcordanță cu creșterea economiei duce la inflație, la niște bani fără valoare pentru cetățeanul de rând, la scăderea nivelului de trai.

- Din sondajele de opinie din zona în care candidați pentru Parlamentul României avem date verificate că vă bucurați de stima și încrederea cetățenilor, oamenii cred în dumneavoastră că-i veți reprezenta cu cinste în Parlamentul României, ca specialist în materie de silvicultură veți ști ce măsuri să propuneți pentru combaterea calamităților naturale, calamități ce s-au datorat, în parte, și tăierilor excesive de pădure. Ce ne puteți spune, în această direcție?

- În parte aveți dreptate, într-adevăr în zona Carpaților Meridionali, în Vâlcea, la Întorsătura Buzăului, apoi în Covasna, Harghita, proprietarii de pădure au intrat cu fierăstrăul în pădure fără milă, au tăiat fără discernământ, au tăiat lanurile de pădure care erau zone de protecție în jurul unor localități, cu bazine hidrografice, așa cum este Valea Troțușului. Vă dau un exemplu comparativ: în Caraș avem 324 instalații de debitat, denumite generic "gateri", rețineți, în întregul Caraș, pe câtă vreme pe Valea Troțușului

sunt 325 gateri pe o lungime de 15 kilometri! În comparație, rețineți, Carașul are o suprafață de fond forestier ce este a doua ca mărime în țară, după suprafața fondului forestier Suceava și cu toate acestea nu ne-am permis să tăiem pădurea fără raționamente. E bine să știe și cititorii dumneavoastră că pădurea reține parte însemnată din apa de ploaie, prin coronamentul său, iar apoi prin stratul de sol, litiera, stratul de frunze de la suprafața solului, ce reține apa ca un burete, se împiedică scurgerile abundente pe versanți, scurgeri ce pot produce, pe un teren despădurit, formarea torenților, alunecările de teren și în final formarea acelor viituri aducătoare de pierderi materiale importante și chiar de vieți omenești așa cum s-a întâmplat în ultima perioadă de timp în unele zone din țară, adevărate tragedii umane.

Vreau să mai amintesc că, pe lângă aceste funcții ce le exercită pădurea, de ameliorare a factorilor climatici dăunători, pădurea are cel mai mare rol în reducerea concentrației de bioxid de carbon din atmosferă și în producerea oxigenului, pădurile fiind considerate pe bună dreptate "plămânul verde al planetei" deoarece ele inspiră bioxidul de carbon și expiră oxigenul care este indispensabil vieții. Pentru a evidenția acest fenomen vreau să vă fac cunoscute rezultatele unor cercetări, edificatoare în acest sens, care au concluzionat că o suprafață foliară de 1 m.p. a unui stejar eliberează într-o oră 1 kg de oxigen și consumă 1.5 g bioxid de carbon - deci- un stejar matur poate elibera în fiecare oră 1.7 kg oxigen și consumă 2.3 kg bioxid de carbon. Pe lângă toate acestea mai amintesc că pădurea contribuie la ionizarea atmosferei, la emanarea de ozon în atmosferă. Datorită terebentinei din rășină ozonul se găsește în cantitate mare în pădurile de rășinoase. Oxigenul ionic eliberat de ozon, fiind un oxidant puternic, activează arderile, intensifică metabolismul și astfel contribuie la încetirea și înviorarea organismului uman, exercitând concomitent o acțiune narcotică care reduce irascibilitatea.

Pe Valea Troțușului 15.000 de hectare au fost rase de pe fața pământului! Plasând acest fapt în contextul prezentat mai sus, socotiți răul sau pagubele, dacă vreți, aduse mediului, și de ce nu, vieții. Tăierile sunt firești, normale, însă acestea trebuie făcute în urma unui studiu științific, în tagma noastră a silvicultorilor cunoscut sub numele de „Amenajament silvic”, prin care se stabilește ritmul de tăiere, funcție de niște factori bine determinați, aplicarea anumitor tehnici, prin care să se asigure în final constituirea noului arboret ce-l va înlocui pe cel vechi. Respectând toate aceste reguli, se va asigura protecția, și implicit perpetuarea pădurii.

În Caraș, simțul proprietății este puternic, cu toate acestea oamenii nu și-au tăiat pădurea, așa cum s-a întâmplat în alte zone din țară; s-o taie și s-o vândă și să nu se gândească la generațiile viitoare. Cetățenii s-au gândit la continuitatea pădurii, continuitatea înseamnă un principiu existențial al pădurii. Că lucrurile stau așa este meritul meu, dar și meritul întregului colectiv silvic pe care-l conduc. Respectăm, și suntem

mândri de tradiția silvică moștenită de la Comunitatea de Avere din Caransebeș, cu un corp silvic de excepție, cu oameni de înaltă ținută etică și morală, bazată pe disciplină și rigurozitate, reguli pe baza cărora îmi desfășor activitatea în acest domeniu de 23 de ani și pe care vreau să le mențin și să le aplic și în activitatea mea politică ce intenționez a o desfășura în viitor.

- Domule Director, vorbiți-ne ceva despre Parcurile Naționale, speciile rare sunt cum ocrotite de lege și silvicultorii?

- Da, în zona Herculană se află Parcul Național Domogled, al doilea ca mărime din țară. Ce este cel mai important de spus este că aici se află miezul ariei de răspândire a Pinului Negru de Banat (*Pinus nigra ssp. banatica*), specie endemică, care este renumită pentru rezistența și adaptarea sa în condiții staționale vitrege, dezvoltându-se pe stânci abrupte dezgolite fără un sol normal cum au celelalte plante lemnoase. Aici formează cea mai mare aglomerare din țară, fiind inclus într-o rezervă specială, ocrotit de legislația națională și europeană.

Începând cu anul 2004, beneficiem de finanțarea Comisiei Europene, printr-un proiect al Agenției de Mediu Caraș-Severin, finanțare ce are ca scop ocrotirea, extinderea și punerea în valoare a acestei specii. Ca modalitate de conștientizare a turiștilor asupra necesității protejării acestei specii periclitată, în colaborare cu aceeași Agenție de Mediu, am inițiat Festivalul Pinului Negru de Banat, aici la Herculană, ce intenționăm a-l permanentiza.

- Să înțelegem că această specie are și o valoare peisagistică, de ornamentare a Stațiunii Internaționale Băile Herculană?

- Fără doar și poate! Are valoare ecologică și valoare peisagistică, încântă ochiul și sufletul vizitatorului, în perioada estivală. În Parcul Național Domogled mai există: alunul turcesc și o anume varietate a fagului, "Fagus Taurica", ce aici coboară la o altitudine, până la 80 - 90 metri, fiind unicul loc (Herculană) din sud-vestul Europei, unde poate fi găsit la o așa de mică altitudine, când în mod normal această varietate vegetează la 700 - 800 de metri! Mai amintesc: *Continus Coggygia* (*Scumpia*) și castanul comestibil (*Castanea Sativa*). Un alt obiectiv de conservare în acest bazin este al lepidopterelor (fluturii), zona fiind renumită pentru varietatea speciilor, peste 1500, ceea ce re-

prezintă circa 45% din fauna de lepidoptere a României. Dintre animale reținem: viperele cu corn, broasca țestoasă, o specie de șarpe, de dimensiuni mari, denumit popular balaură!

Pe lângă toate acestea nu pot să nu semnaliez și o situație negativă referitoare la aceste parcuri: datorită dimensionării excesive, megalomanice așa spune chiar, odată cu constituirea acestor parcuri, s-au creat situații ca unii cetățeni să aibă mici proprietăți incluse în interiorul Parcului Național. Datorită includerii lor în interiorul parcului, acestora li se restricțio-

mi dovedesc capacitatea de a fi un bun silvicultor. Alegând această activitate, consider că am găsit meseria potrivită, și vreau să fiți convingși că o fac cu mare drag și cu multă dăruire, dacă nu așa fi făcut-o astfel ar fi lipsit și rezultatele care pot fi văzute de către oricine analizează și are simțul realității și obiectivității. De aceea pot mulțumi lui Dumnezeu că mi s-a oferit șansa de a deveni util oamenilor, și nu exagerez dacă spun vieții, căci noi silvicultorii prin protejarea și perpetuarea pădurii protejăm și perpetuăm însăși viața, o viață normală, curată, așa cum am primit-o de la Dumnezeu. Dacă suntem la final bănuiesc că doriți să-mi puneți o întrebare, ce de altfel o consider firească: de ce am intrat în politică? Vă răspund cu cea mai mare plăcere și sinceritate: am o experiență silvică, care, cum vă spuneam, în esența ei este caracterizată de valeități morale, etice, puse în practică prin rigurozitate, perseverență, și nu în ultimul rând printr-o disciplină exemplară. La noi este o regulă, ce nu facem rabat de la ea: ceea ce spunem, și trebuie să facem, noi facem. Totul este ordonat, fiecare la nivelul lui știe ce are de făcut și face. Azi mulți dintre politicieni doar spun că fac, promit, dar în realitate nu fac nimic! De aceea eu vreau să aduc acest element în activitatea mea politică, dacă voi fi mandatat prin încrederea acordată de

Ing. Ion Tabugan, în mijlocul oamenilor, alături de scriitorii Alexandru Nemoianu, N.D. Petniceanu, Ion Marin Almăjan și Pavel Panduru, participând la una din manifestările culturale desfășurate în Valea Almăjului.

ceeață și limitează dreptul natural de folosință a terenului respectiv. În acest context așa vrea să revin la ideea liberală, despre care am vorbit, unde proprietatea este considerată sfântă, și insist asupra faptului că aici trebuie găsite soluții pentru a se respecta dreptul de proprietate în interesul cetățeanului. Restricționarea este anormală, lezează dreptul de proprietate. Fiind șef de ocol la Sasca Montană am fost criticat pentru că am promovat turismul dirijat, controlat. Am constituit parcurile, dar am lăsat și dreptul cetățeanului de a-și folosi bucata de pământ după bunul său plac, acceptând să fie introdus în circuitul imobiliar.

- O ultimă întrebare: de ce ați ales această meserie?

- Dacă m-aș mai naște de zece ori, de zece ori așa alege această meserie. Silvicultura îți cere, pe lângă cunoștințele necesare, multe calități și multe capacități. Cunoștințele, dar și calitățile, mi-au permis, să-mi fie iertată lipsa de modestie, dar rezultatele stau mărturie, să-

către cei ce mă cunosc, punându-mi în valoare toate capacitățile, punându-mi în aplicare doctrina noastră liberală, doresc să fiu de folos semenilor mei, să-i reprezint cu cinste și să le susțin interesele și aspirațiile spre bine și prosperitate, ce nu se pot obține decât prin oameni cu valoare morale, care știu ce vor și-și păstrează hotărârea, verticalitatea atunci când trebuie să susțină interesele celor pe care îi reprezintă. Votul unanimitar îl socot potrivit pentru aspirațiile cetățeanului de rând și pentru aspirațiile mele, de aceea candidez pentru un mandat de deputat. Vreau să ajung în Parlament, unde sunt convins că voi reuși să fac lucruri bune pentru zona Herculană, zona Clisurii Dunării și a Almăjului, pe care mă voi strădui să le reprezint cu demnitate.

- Vă urăm succes, domnule director Ion Tabugan!

Au consemnat: **NICOLAE DANCIU PETNICEANU și COSTEL VLAICU**

Prietenilor mei, folcloriștii de la Radio "Semenic" din Reșița

Ce vă spun eu în rândurile de mai jos, voi nu aveți în Casa Radio "Semenic" și nici în biblioteca voastră folclorică. I-am sugerat ideea maestrului Luca Noca din Timișoara, cu sorginta în satul Varu, trăitor în satul lui Luță Loviță (metropola cântecului românesc din Banat!) să-și pună pe note muzicale cele mai valoroase cântece culese de el într-o viață de instrumentist de clasa I-a. Le-a pus, grație muzicologului Arvinte, le-a editat într-o carte la care am trudit și eu, îngrijire și prefață, și cartea "Cântece din Banat" a apărut (200 de exemplare) la Editura Gordian din Timișoara, Anul Domnului 2006. Luca le ține încuiate în cufărul cu care a fost cătană, în ideea de a le scoate în America, să facă și el un leu. Aceste cărți, credeți-mă, reprezintă o mare zestre pentru

folclorul românesc. Am primit și eu ca "ingrijitor" un exemplar și l-am dat profesorului de muzică, teolog, Petrică Zamela, băștinaș din Borloveni Vechi, profesor la Liceul Teoretic din Bozovici. Revin la carte. Cuprinde: 20 doine (cântări bătrânești, "cântări de pe coastă"), 14 brăuri (idem), 8 hore de mână, inclusiv Hora de la Oravița, hora lui Barcă, 13 ardelene și 15 jocuri de doi, inclusiv "Doiul furtuna", unica piesă muzicală creație proprie.

Contactați-l pe Luca și vă veți convinge de purul adevăr. (telefon 0256 226918)

(N.D.P.)

Deschiderea anului școlar la Liceul "Nicolae Stoica de Hațeg" din Mehadia (Caraș-Severin)

Oficialitățile prezente, dintre care n-au lipsit: primarul Iancu Panduru, șeful de post poliție, agent principal Ioan Baderca și directorul liceului, prof. Mihai Feneșan, moderatorul întregii manifestări culturale. Deschiderea anului de învățământ înseamnă un eveniment spiritual inedit, an de an.

Asistența abia a încăput în Sala de Sport: părinți, bunici, cadre didactice, elevi și eleve, între ei bobocii din clasa I.

Domnul director a prezentat un raport de activitate cu privire la precedentul an școlar, un document doct, presărat cu exemple și sfaturi pedagogice. Între exemple am reținut elevii acestei școli care s-au remarcat în concursuri școlare, la faza județeană și la faza națională, am reținut câteva nume de elevi și eleve: Costescu Alexandra (cls. a VIII-a), Cosmina Pițigoi (cls. a VII-a), Maria Elisabeta Vlaicu (cls. a VI-a), Doina Cărășan (cls. a V-a), apoi elevii: Nicolae Brânzan, Ion Feneșan, Ludovic Braun, Bernhardt Hartl, Alexandra Mageriu, din evidențieri nu a lipsit și echipa de fotbal a liceului.

Desigur, meritul este al elevilor, dar și al profesorilor, care s-au preocupat constant, merituos și dezinvolt de educația celor premiați, au fost înșiruite de dl. director Feneșan câteva nume de cadre didactice: prof. Ionel Domilescu, prof. Floriana Brânzan (petniceană dragă, amintind de personajul meu de roman Gheorghe Bidiviu), prof. Adrian Popescu, prof. Maria Leucă și prof. Tulean Domilescu, cu inima lui de bun român, părinte și dascăl.

La manifestare a luat cuvântul și domnul primar, care a salutat deschiderea noului an școlar, promițând un sprijin constant și dezinteresat pentru bunul mers al școlii. În final, a luat cuvântul și organul de poliție, care, (mi-a plăcut peste poate!) a ținut o lecție de circulație, de protejare a vieții micilor și marilor școlari.

Ce nu mi-a plăcut: au lipsit cadrele didactice pensionare! Vă rog, domnule profesor Feneșan, nu omiteți în viitor!

Povestea cu școala de dans nu strică nimănui să învețe să danseze civilizată și nu bătaiei!
N.D.P.

Învățători veniți din Țară

Fruntașii românilor din Banatul sârbesc s-au preocupat de organizarea învățământului primar în limba maternă. În baza unei convenții adoptate în 1935, Ministerul Învățământului de la Belgrad a numit în școlile cu populație majoritar românească învățători "contractuali", chemați din România.

Primul grup a sosit la 25 mai 1935, iar la 23 noiembrie același an a venit cel de-al doilea. În total, la sfârșitul lui 1935, predau în Iugoslavia 47 învățători aduși din România. Rolul lor, după cum consemnează documentele vremii, a fost deosebit de important. Ei au contribuit la învierea vieții cultural-artistice în satele românești, la înființarea de societăți culturale, la organizarea multor manifestări artistice sau științifice și, mai ales, la păstrarea limbii. Pentru zelul lor, unii chiar erau suspecți de către autoritățile de la Belgrad că fac propagandă națională românească.

Câteva cuvinte și despre evoluția populației românești din Banatul sârbesc. La recensământul din 1921, din Voivodina, s-au declarat români aproape 80.000 de suflete. De atunci procesul demografic a fost în continua scădere, încât la un recent recensământ în 2002 au fost înregistrați 34.576 români.

Cauzele sunt îndeobște cunoscute: natalitatea scăzută, căsătorii mixte, asimilarea, emigrarea în țări europene, dar și în S.U.A., Canada sau Australia. După estimările prof. Kicolev, din Novi Sad, în acest ritm de involuție demografică, în anul 2060 românii din Voivodina nu vor mai exista ca entitate.

Este un semnal de alarmă demn de toată atenția, atât pentru oficialități, cât și pentru toți cei preocupați de păstrarea și apărarea minorității române din Banatul sârbesc - ca de altfel și din alte ținuturi locuite de românii din afara granițelor țării.

prof. doctor GLIGOR POPI

Dascălii noștri trăiesc sub limită!

Voi, cei de sus, cei cu pâinea și cuțitul, voi votați pensii și dormiți în Parlament, voi nesimțiților ați uitat că ați fost elevi?! Datorită lor, dascălilor, datorită bobului lor de lumină dăruit cu generozitate proverbială, ați ajuns belferi pe etajele puterii.

În prezent traiul dascălilor este același cu traiul cadrelor didactice din 1932 - 1933. Luați și lecturați revista "Vrerea" a regretatului cărturar Ion Stoia-Udrea (băstinaș din Greoni) și vă veți convinge. Atunci, dascălimea din România făcuse un Congres, unul susținut de "opozitie" și de lumea sindicală din țară și străinătate și dascălii obținuseră ceva drepturi financiare.

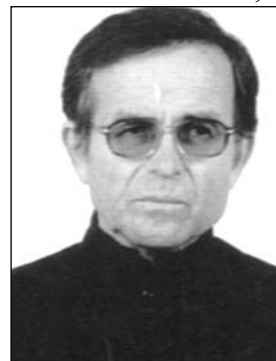
Dacă puterea este nechibzuită, lichidează ministru învățământului, care propusese mărirea salariilor, atunci faceți și voi ceea ce au făcut dascălii din 1932 - 1933! **Boicotați învățământul, lăsați-le copiii fără dascăli la catedră.**

Astăzi puterea în România a încăput pe mâinile mafiei, pe mâinile mocofanilor, pe mâinile infractorilor de drept comun.

Ridicați glasul! Adunați-vă! Uniți-vă voința într-un singur gest! Apoi, boicotați-le alegerile din noiembrie! Fără votul vostru nu vor putea ajunge la cuțit și pâine. Nu se merită compromisuri și nici concesiile. Nu aveți cui să le faceți! **Porcii rămân porci!**

LAE CARABINĂ

O carte cu dealuri și văi din care suie la cer aburi de azimă caldă: "Piscuri și prăpăstii" de preot dr. Alexandru Stănciulescu-Bârda

Mi-a fost dăruită în cadrul Simpozionului "Cultură și tradiție ortodoxă" e la Mehadia, Sf. Ilie 2008, cu autograful autorului, fapt pentru care îi mulțumesc. Cartea părintelui doctor Stănciulescu stă pe noptieră, la capul meu, și,

noapte de noapte, citesc din ea câte-o "felie", câte-o "pilulă", pentru că acest op este un medicament care te invită la contemplație, la meditație nocturnă, când "noaptea este cel mai bun sfetnic".

Găsești în ea de toate pentru toți, sunt aservite fel de fel de gusturi estetice, de opțiuni literare și sociale, este mai presus de orice o carte de cultură civică și nu numai. Prezentăm textul de pe coperta 4: "Drumurile pe care călătorim în viață nu sunt numai pe pământ, pe apă, în aer, pe fire, și pe unde nevăzute; drumurile ne duc uneori și spre noi înșine, spre Dumnezeu. Pe cursul lor întâlnim uneori poduri prăbușite și în locul acestora sunt prăpăstii amenințătoare ori involburări de ape.

Întâlnim câteodată stânci căzute, care blochează calea, codrii amenințători și aducători de primejdii. Toată alergătura noastră pe drumurile bătătorite ale lumii nu este decât o încercare zadarnică de evadare din Labirint. Singura șansă adevărată rămân potecile ce se cațără spre piscurile munților. Ele ne ajută să ne ridicăm deasupra zidurilor Labirintului, ne dau perspectiva fascinantă a orizontului și ne apropie de Cer și de Dumnezeu."
N.D.P.

Ghidran

Omul sărac are un singur cal la trăsură, așa cum au cei mai mulți oameni de la Belareca și din umbra Muntelui Străjoț. Cei avuți, cum sunt domășnenii și teregovenii, au doi cai la trăsură. Omului sărac nu-i dă mâna să fină doi cai! Roibii cer, pe lângă fân, ovăz și porumb, ovăz și porumb, fără ovăz și porumb slăbesc de muncă și cad din picioare și nu-i mai ridică nimeni în picioare!

Tatăl copilului din povestirea mea, una adevărată, avusese un singur cal, pe Ghidran, cam bătrân și cam muncit, o vară întreagă lucrase cu el în câmp, iar toamna cărase fânul la grajd și mai cărase lemn de foc din pădure, de pe Valea Sfârdinului, venea iarna și nu aveau crac de lemn de foc în bățatură! Ghidran, bietul de el, făcuse de toate, dar nu văzuse bob de ovăz și nici bob de porumb!

Ghidran intrase în iarnă, însă de ieșit din ea, nu mai ieșise! Tot ce mâncase dăduse pe gură! Vomitate cocoloașe de fân, de tor, fân mărunț amestecat cu paie! Slăbise că ajunsese piele și os!

Într-o noapte din februarie, cu ger năprasnic de crăpau pietrele și plezneau lemnele, Ghidran căzuse din picioare și nu mai fusese în stare să se ridice pe ele! Veterinarul Armaș venise și i-a închis ochii, nu avusese ce să-i

mai facă! Tata Lae, ajutat de un vecin, cum se ajută vecinii la țară, l-au legat în streanguri și l-au târât pe zăpadă până la cimitirul cailor. Din ziua aceea, tata Lae se întunecase la față și suduia sărăcia din casă. Era cătrănit din cale-afară! Nu mai putea sta careva cu el de vorbă! Și asta până într-o zi...

...Într-o zi, învățătorul ceruse elevilor săi "desen liber", să deseneze fiecare ce voia, ceva drag și de neuit. Și copilul, Niculiță, desenase un cal, unul roib, cu stea albă în frunte, un cal care semăna și nu prea semăna cu Ghidran. Mulți ziceau că era un Ghidran în tinerețe, gras și frumos. Ora de desen se isprăvisse. Fiecare elev mergea la catedră și își prezenta "opera" domnului învățător. Dascălul dăduse note pe fiecare coală de desen. Niculiță primise un zece, cu felicitări!

- Domnul învățător!
- Da, Niculiță!
- Vă rog, să-mi dați desenul...
- Pentru ce, Niculiță?
- Să-l vadă și tata. Vă rog...
- Poftim, Niculiță!...

Copilul i-a arătat "calul" tatălui său. Acesta, privindu-l cu luare-aminte, a surâs. L-a sărutat pe Niculiță în creștet, după care a prins "calul" cu o piuneză pe perete, deasupra fotografiilor de familie îngălbenite de vreme, cu părinți

și bunici trecuți la cele veșnice.

Din ziua aceea, miraculoasă, tata Lae n-a mai înjurat și n-a mai umblat întunecat prin casă. În sufletul său pogorâse oleacă de seninătate.

N.D.P.

(Din volumul aflat în pregătire,
"Povestiri pentru Daria")

Vasile Blidariu zis Jâncu din Valea Bolvașnița (de Caraș-Severin)

Are 23 de ani. A îndrăgit trompeta și cântă de la 12 - 13 ani. A urmat Liceul de Muzică "Ion Vidu" din Timișoara, clasa trompetă, absolvent merituos. În prezent urmează Academia de Muzică (fost Conservator) "George Dima" din Cluj.

Își are sorgintea într-un șir de generații de trâmbițași bolvașniceni, tatăl său, Jâncu - șef de formație orchestrală, cântă la trompetă, cum a cântat la rândul său bunicul, renumitul Moș Blidariu zis Burtă.

Să ne bucurăm că reînvie neamul trâmbițașilor din Valea Bovașnița, această reînviere este sprijinită de primarul lancu Panduru.

Junele Vasile Blidariu, invitat la Televiziunea Română (grație doamnei Mărioara Murărescu) își leagă destinul muzical de cântările bătrânești interpretate odinioară de "Trompeta de aur" a Banatului, renumitul Sandu Florea. Vasile al nostru dă o interpretare minunată pieselor muzicale din repertoriul lui Sandu Florea: "Frică mi-i că mor ca mâine" și "La izvor, la izvoarele", prima melodie amintește, în afara de Sandu Florea, amintește de Toma Gau, din Petrosnița, iar a doua melodie amintește de Regina cântecului bănățean: Ana Pacatiuș.

TOMA OSTRÎȘ

Castrații împrășcă la noroi!

Bloju, la propriu și la figurat, în calitate de măscărici, toarnă la "Cațavencu" pe NDP, că a fost la "pașapoarte" și acum face literatură. Face, domnule, pentru că are două facultăți, pe când tu nu ai fost capabil să isprăvești una singură! Face, pentru că a scris 24 cărți, unele premiate în străinătate, face, pentru că a montat (mai mult pe banii săi) 30 de plăci comemorative începând cu Eminescu și alți corifei, și nu a furat pe nimeni, nici măcar pe nemții ajutați să ajungă la familie în Germania, într-o vreme când Statul Român îi taxa. Ai avut unde să torni! La "Cațavencu", foaie fondată de Mirciulică Dinescu, plimbăreț pe la ambasadere străine cu acceptul Securității, disident la Ordinul Moscovei! "Cine se aseamănă se adună", grăiește un proverb. Directorii de Case de Cultură și de Cămine Culturale au tras cu urechea și au fost sursele de încredere ai "ochilor albaștri". Ce ai de zis, fecior de frizer și de informator?

(CARABINĂ)

Nikolaus Gaug și Doamna Sa au locuit în Timișoara, str. Armata Roșie nr. 2, acum locuiesc în Germania - Küstrinestrasse 1 - 75181 Pforzheim.

În 1977 au emigrat în Germania, la mama: el, soția, un fiu și sora. Fără să-l coste o marcă. Corespondează cu N.D.P..

Doctorul Peter Ternesz, fost la Spitalul Județean Timișoara, azi mare specialist (transplant rinichi) în Heidelberg - Germania. A plecat fără să-l coste o marcă.

Doctorul Francisc Bartl, fost șef de laborator la Spitalul Județean, azi medic privat în Nürnberg. A plecat cu familia fără să-l coste o marcă. Pot fi contactați.

N.D.P.

Trei exemple din sute de exemple.

Mulțumiri din Republica Moldova

Domnul academician Mihai Cimpoi mulțumește pentru calitatea revistei "Vestea". Dorește mai multe exemplare și o colaborare constantă. Solicită lui N.D.P. participarea la Dicționarul scriitorilor români din întreaga lume! Mulțumesc, domnule academician! Vă stau la dispoziție cu cărți, cu înscrisuri, cu sufletul și inima în palmă, pentru ideea de românitate. **(N.D.P.)**

PROBLEME PROPUSE pentru clasele primare

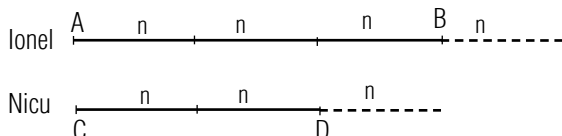
• Ionel îi spune lui Nicu: am de trei ori vârsta pe care o aveai când aveam vârsta pe care o ai, iar când vei avea vârsta pe care o am, suma vârstelor noastre va fi de 84 de ani. Câți ani are, în prezent, fiecare?

prof. NISTOR BUDESCU, Dalboșeț

Soluție:

Reprezentăm vârstele, în prezent, ale lui Ionel și Nicu, prin segmentele AB și respectiv CD.

Din enunț rezultă următorul desen:

Din desen rezultă că, în prezent, vârsta lui Ionel are 3 părți, iar vârsta lui Nicu 2 părți (părțile respective fiind egale).

Notăm o parte cu n .

Când Ionel avea vârsta lui Nicu, adică $2n$ ani, Nicu avea n ani, și deci Ionel are acum de 3 ori vârsta lui Nicu de atunci.

Când Nicu va avea vârsta lui Ionel, adică $3n$ ani, Ionel va avea $4n$ ani și, prin urmare

$$4n + 3n = 84 \Rightarrow 7n = 84 \Rightarrow n = 84:7 \Rightarrow n = 12$$

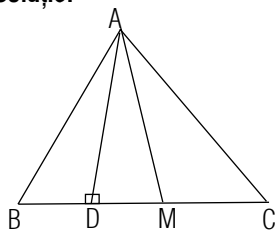
Răspuns: Ionel are 12 ani $\cdot 3 = 36$ de ani și
Nicu are 12 ani $\cdot 2 = 24$ de ani

Dalboșeț, 14.09.2008

PROBLEMĂ PROPUȘĂ pentru clasa a VII-a

În triunghiul ABC cu un $(\hat{A}) = 90^\circ$, $AD \perp BC$ ($DE \parallel BC$), iar aria sa este egală cu $2AD^2$. Se cer măsurile unghiurilor ABC și ACB.

prof. NISTOR BUDESCU, Dalboșeț

Soluție:

Notăm: $AB = c$, $AC = b$, $BC = a$

$$\left. \begin{aligned} \text{aria } ABC &= \frac{a \cdot AD}{2} \\ \text{aria } ABC &= 2AD^2 \end{aligned} \right\} \Rightarrow$$

$$a = 4 \cdot AD$$

Fie M mijlocul lui [BC] \Rightarrow

$$AM = BM = \frac{a}{2} = 2AD \Rightarrow AD = \frac{AM}{2} \Rightarrow$$

$$\Rightarrow m(\hat{AMB}) = 30^\circ. \text{ Cum } AM = BM \Rightarrow$$

$$\Rightarrow m(\hat{B}) = 75^\circ \Rightarrow m(\hat{C}) = 15^\circ$$

14.09.2008

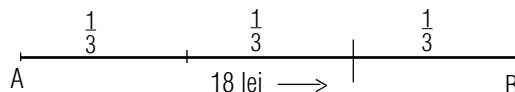
Redacția: Mulțumim d-lui prof. inspector Nistor Budescu.

• Prețul unui tort este egal cu 18 lei plus $\frac{1}{3}$ din prețul său. Câți lei costă tortul?

prof. NISTOR BUDESCU, Dalboșeț

Soluție:

Reprezentăm prețul tortului prin segmentul AB și folosim proprietatea că orice întreg are 3 treimi.

Din desen se deduce că $\frac{2}{3}$ reprezintă 18 lei. Rezultă că o treime din prețul tortului este 18 lei: $2 \text{ lei} = 9 \text{ lei}$ și deci prețul tortului este de $9 \text{ lei} \cdot 3 = 27 \text{ lei}$.

Răspuns: 27 lei

14.09.2008

SCRISOARE DIN CHIȘINĂU*Dragi prieteni,*

Aproape ca am depășit prima etapa a Proiectului editorial constând dintr-un Dicționar și o Antologie :ambele venind în sprijinul literaturii și culturii naționale românești de pretutindeni. Am acumulat în proporție de 90 la sută informația necesară din toate zonele literare românești, cu excepția Filialei Galați. În proporție de 50 la sută și a Asociației Scriitorilor din București, ambele aparținând UR-ului.

Foarte multe asociații similare au fost receptive și ne-au oferit toată informația solicitată. Pentru aceasta le mulțumim. În continuare ne vom axa pe cele 2 filiale restante și pe organizațiile și scriitorii din diaspora.

Luând în considerare munca noastră deloc ușoară, datorită "frontului" imens de lucru pe care ni l-a hărăzit litera română și având ambiția, să nu zicem orgoliul, de a realiza primul dicționar și întâia antologie mai mult sau mai puțin liberală și chiar liberă, prevalând obiectivitatea și nediscriminarea asociativă în detrimentul sistemului de gașcă preponderent în astfel de cazuri, vă rugăm să ne ajutați în continuare cu oferirea unor nume importante + adresele de e-mail sau poștale (nr. de tel.) ale literaturii române, membri ai UR-filiala București și din diaspora. Chiar avem intenția să realizăm 2 lucrări culturale românești, în afara oricărei politici, doctrine demagogică, întru unirea, măcar și prin Literatură, a Neamului Românesc, oriunde s-ar afla.

Data limită (în acest caz) 15 septembrie 2008

Cu nețărmurită iubire,

Acad. MIHAI CIMPOI, șef Grup Experți,
Traianus (Traian) Vasilcau, director Proiect

Știați că....

Numeroase personalități au evocat, de-a lungul timpului, importanța albinelor și a apiculturii. Astfel, Albert Einstein aprecia că "dacă albinele ar dispărea de pe Terra, omenirea ar avea aceeași soartă în patru ani; cu cât există mai multă polenizare, cu atât iarba este mai multă, sunt mai multe animale, mai mulți oameni".

ZEII OLIMPULUI

Mitologia greacă este una dintre cele mai bogate din lume, plămând zeități nenumărate, eroi cu calități extraordinare, monștri înfiorători și multe alte creaturi fantastice (nimfe, naiade, driade, centauri, ciclopi, giganți). Dintre toți aceștia, cea mai mare importanță au avut-o însă cei doisprezece zei olimpici.

Poseidon, Hera, Demetra și Hestia (dar și Hades, stăpânul Infernului și al bogățiilor subsolului, care însă nu locuia în Olimp) erau fii lui Cronos (cel mai tânăr dintre titani și stăpânul timpului) și ai Rheei, salvați de cel mai mic frate al lor, Zeus, din pânțelele tatălui care îi înghițise. După un aprig război cu titanii, pe care îi înving până la urmă, ei devin noii stăpâni ai lumii. Li se alătură încă șapte divinități principale și mulți alți zei minori.

Astfel, **Zeus**, divinitatea supremă, era considerat stăpânul Universului și personifică cerul, fiind de asemenea și protectorul întregii naturi, al bunăstării oamenilor și al vieții sociale. Chiar și numele lui (însemnând "cel plin de raze, strălucitorul") îi atestă calitatea de zeitate celestă. Atributul lui era fulgerul. Era soțul Herei și tată a numeroși zei și semizei. Statuia lui sculptată de Fidias pentru templul din Olimp a fost una din cele șapte minuni ale lumii antice. Romanii îl numeau Iuppiter.

Hera (Iunona la romani) era regina zeilor, patroană a căsătoriei și a maternității, personificare feminină a cerului, dar și a pământului și protectoare a ogoarelor. Extrem de geloasă, ea se răzbuna adesea pe cuceririle soțului său Zeus. Era reprezentată ca prototipul unei frumuseți robuste.

Poseidon era zeul mării, responsabil de producerea cutremurelor, a furtunilor de pe mare și a erupțiilor vulcanice, dar și protector al marinarilor, al pescarilor și al acelor ce doreau să cunoască marea. Era reprezentat ca un bărbat voinic, cu barbă, coroană și ținând în mână semnul său distinctiv: tridentul. În mitologia romană apare sub numele de Neptun.

Despre **Hestia** nu se cunosc multe legende. Tot ce se știe despre ea este că l-a refuzat pe Poseidon și, mai târziu, pe Apollo și a cerut fratelui său dreptul de a rămâne fecioară pentru totdeauna. Ea simboliza puritatea focului din vetre, a focului care ardea jertfele muritorilor. Mult mai cunoscută este zeița romană Vesta, cu care se identifică și căreia îi era închinat un templu pe colina Palatinului din Roma, unde slujeau preotese numite vestale.

Demetra, zeița recoltei, agriculturii și fertilității, i-a dăruit lui Zeus o fiică, pe Persefona, răpită de Hades și dusă în Infern. Stăpânul zeilor a hotărât mai apoi ca aceasta să stea nouă luni cu mama sa și trei cu Hades. Echivalentul roman al acestei zeițe este Ceres.

Atena "cu ochi de azur" era zeița înțelepciunii, a războiului dar și, în același timp, protectoare a artelor, meșteșugurilor și păcii. A fost născută, potrivit legendei, din capul tatălui său, Zeus, care își înghițise prima consoartă, pe

Metis. Nici ea nu a acceptat să se mărite, lucru care i-a adus denumirea de Pallas ("fata tânără, curată"). Ei i s-a dedicat magnificul templu Parthenon din orașul ce îi poartă numele și a cărei protectoare era. Minerva este numele ei roman.

Ares, fiul lui Zeus și al Herei, era zeul războiului nedrept și sângeros. L-a avut împreună cu zeița Afrodita pe Eros (Cupidon). Corespondentul roman, Marte, era la început și divinitate agrară, căreia îi era închinată prima lună a primăverii, martie. Tradiția îi atribuie paternitatea lui Romulus și Remus.

Celalalt fiu al Herei era **Hefaistos** (la romani se numea Vulcan), divinitate a focului și a metalelor, care avea ateliere în fundul vulcanilor, unde făurea arme pentru cei mai mari eroi legendari. Mama sa, văzând cât era de urât, a vrut să-l înece și l-a aruncat în ocean. Salvat, zeul a rămas însă schiop, defect accentuat de o lovitură primită de la Zeus. Ca să se revanșeze, tatăl său i-a oferit-o de soție pe frumoasa Afrodita.

prof. dr. IULIAN LALESCU

90 DE ANI DE LA UNIREA CEA MARE

În anul 1918, în Europa centrală domnea o stare de incertitudine și nesiguranță ca urmare a dezintegrării Imperiului Austro-Ungar.

La Budapesta, guvernul existent nu putea stăpâni situația în confruntarea cu forțele centrifuge și antagonice interne:

Conjunctura istorică favorabilă a oferit șansa românilor și altor nații ce se vroiau libere de a se organiza și de a purcede la îndeplinirea dezideratelor lor naționale.

În acele zile ziarul „Drapelul” din Lugoj, în apelul intitulat „La Alba Iulia”, menționa că „avem datoria îndoită de o parte a ne întemeia în mod solid toate drepturile noastre ca națiune liberă pe pământul nostru, iar de altă parte a câștiga deplina încredere a cetățenilor noștri ca să se convingă că libertatea noastră este și libertatea lor tot așa ca și a noastră”.

Nici ca se putea un mesaj mai clar privind caracterul pașnic al demersurilor românilor privind unirea și a intențiilor de bună conviețuire cu alte nații.

Administrația maghiară din Banat, care nu poate fi bănuită de părtinire a românilor nu a semnalat acțiunii violente îndreptate împotriva altor nații.

Spre exemplificare, într-un raport strict confidențial, prefectul maghiar al județului Caraș-Severin informa ministerul de externe, cu privire la unele incidente „...nu aș putea afirma că aceste acțiuni sunt îndreptate împotriva vreunei naționalități”.

După ce se plângea că nu dispune de suficiente forțe militare în eventualitatea generalizării unor acțiuni violente, prefectul afirma „...din diferite localități de pe teritoriul județului am primit informații că pătura burgheză română vrea să acapareze puterea publică, înfrințază consiliul și îi somează pe șefii administrației să le predea puterea” și că „...nu e vorba de elemente turbulente, ci de preluarea puterii publice de populația maghiară”.

Cu toate acestea, fără a fi provocate, unele unități militare sau de jandarmi s-au datat la acțiuni violente împușcând oameni nevinovați și incendiind locuințe așa cum s-a întâmplat în localitățile Domașnea, Cornea și Cănicea.

Astfel, la 24.11.1918, Ilie Românu, președintele Consiliului național român din Domașnea, informează că militarii Regimentului nr. 5 de

honvezi cu sediul la Seghedin au dat foc la case „dimpreună cu alimentele, hainele și mobilierul” locuitorilor Ilie Pepa, Ion Iocșa, Dimitrie Curescu și Gheorghe Românu. Tot atunci honvezii au furat bani, haine și alte obiecte din gospodăriile a 11 locuitori ai comunei, paguba estimată fiind de 300.000 coroane.

La 25.11.1918, într-un raport al Consiliului național român din Cornea se menționează că „jandarmii și finenții (soldați unguri) pușcau ziua amiezii prin sat chiar și în ferestrele oamenilor și că împreună cu honvezii Regimentului nr 5 din Seghedin intenționau să incendieze satul!” Mai departe raportul informează „...soldații au mers apoi în satul Domașnea unde au aprins 3 case și au împușcat un om fără pic de vină, apoi au plecat către satul Cănicea aprinzând pe drum nenumărate sălașe de ale oamenilor și au împușcat doi oameni, pe unul, fiul primarului, înaintea bisericii de acolo. După acestea finenții și jandarmii au început incendierea sălașelor de la noi, într-un sălaș au împușcat un bătrân de 83 de ani cu numele Grigore Lăzărescu pe care nu l-au scos din flăcări, ci l-au lăsat să ardă scrum”.

Asemenea evenimente s-au întâmplat în multe localități din Banat și Ardeal, unele cu urmări mult mai tragice și, cu toate acestea, Unirea de la 1918 a fost prezentată de istoriografia românească ca un eveniment fericit menționându-se doar atitudinile pro, fără referire la incidente ca cele de mai sus.

În Ardeal, în locul unde era cândva un lăcaș de cult ortodox, este amplasată o placă care menționează că lăcașul a fost distrus în urma unor conflicte confessionale, dar dacă întrebăm localnicii ce s-a întâmplat, aceștia afirmă că armata maghiară a distrus biserica cu tunurile.

După revoluție, toate televiziunile din lume preluau imagini de la Târgu Mureș cu „atrocitățile” comise de români împotriva ungarilor iar maltratatul era „ungurel” Mihăila Cofariu. Atitudinea mioritică ce se manifestă încă la noi nu folosește nimănui nici măcar acelor care s-ar crede că sunt beneficiarii acestei atitudini.

Dacă studiem istoria ca să nu repetăm greșelile trecutului, atunci este firesc să nu ascundem adevărul despre trecut, indiferent dacă convine cuiva sau nu.

GHEORGHE MIRULESCU

A MURIT NABABUL DRĂGAN!

Scrie în "Renașterea bănățeană" din 22 august 2008. Cine vrea să știe cine a fost și ce a făcut de s-a îmbogățit acest român din Lugoj, poate citi ziarul de la Timișoara, al cărui director onorific i-a fost. Voiesc pentru cititorii noștri să spun câte ceva de dincolo de "cortină", ceea ce nu se spune în patru ochi, dar mite în public.

După război a revenit în România prin anii 1970, sper să nu greșesc anul. Eram căpitan în Granița Româno-Iugoslavă, punctul de Control Treceare Frontieră Moravița - Rutiș. (E și punct feroviar. Acolo a fost arestat Ion Bidiviu, zis Recea, din Mehădia și l-am făcut scăpat...)

Pregătire, zarvă mare, controale din partea tovarășilor de la Partid, nu se spune cina va sosi din Apus! Secret! Nici noi, grănicerii, nu știam cine va veni în țară, pe "intrarea principală". N-am știut până în ziua cu pricina. Fusese toamnă, prin septembrie, când începuse anul universitar.

Sosise de la Județeană de Partid tovarășul Darie, al doilea secretar, de lângă primul Telescu, unul care, mai târziu, va uita arma la loc nesigur, și unicul său fiu, licean, s-a împușcat mortal! Așadar, tovarășul Darie vine în frontieră, cu mașina "Ceaika", însoțit de un grup numeros de studenți din aul terminal (Filologie) și de Ansamblul Timișul, al Casei Studenților, toți în port național. A sosit omul așteptat: Iosif C. Drăgan, costum la patru ace, papion la grumaz, manșete cu butoni de aur. Într-o mașină, el cu un secretar privat, în față și în spate alte automobile.

Muzică, șampanie franțuzească, cântece, dansuri, fete frumoase, să le bei apă din gură... Primire în țol festiv. Au plecat din frontieră. Au fost la Telescu, apoi la Bucu-

rești, la Ceaușescu. Probleme de Marketing și fondarea Universității "Frații Drăgan", la Lugoj. Ceaușescu a fost de acord, mai puțin cu denumirea Universității. Idiutul!...

În orice caz, Nababul avea soție în Italia, una mai bătrână (cu mult) decât el, una stearpă, care nu i-a făcut copii. Pe ce mâini va rămâne căcălăul de avere?! Pe nici una!

A pus ochii pe o studentă, o olteancă, se pare că ele, oltencele îs mai băgărețe, sau moldovencele, că ele, moldovencele, îs mai bune de cur. Așa zice - cur - prof. univ. dr. Al. Graur (jidan).

În orice caz la anul, studenta, de acum profesoară, a născut un mic Drăgan, iar ea ca recompensă a primit un apartament cu trei camere în centrul urmei, pe Piatra Craiului, în Timișoara, și slujbă de profesoară de română la un liceu din preajmă.

Mafia italiană turba! Să ajungă averea în România?! Nici vorbă. Auzise și baba Dră-

gan, italianca, stearpa lui Drăgan. N-a împlinit copilul cinci ani și a dat ortul popii, din senin!

Cu puțină vreme în urmă pe micul ecran bucureștean apărușe un tânăr care se plângea că nu putea să-l contacteze pe tatăl său, miliardarul Drăgan. Actuala soție, fiica generalului Gușe, nu i-a dat voie să-l vadă! N-a dar voie nici la presă, tv, să-l vadă, se vorbea că de ani buni Drăgan era senil, pierdut.

Atunci, cum dracul, doamne iartă-mă, a făcut cei trei copii?! Și încă doi sunt gemeni, procreați chipurile când Drăgan a avut 83 - 84 ani?! Doamna Gușe putea să-i fie de două ori fiică, nicicum nevastă, nevastă doar în acte!

Întreb pe domul doctor Zeicu: mai are să-mântă în c... un om la 84 de ani?! Eu nu mai am de la 60! Desigur, e făcătura la mijloc. Cineva trebuia să-i moștenească grozăvia de avere.

Drăgan a fost un zgârcit fără pereche. Secretarul său din România, un avocat pe nume Țenchea, mort și el, știa o grozăvie de lucruri, unele mai urâte decât altele, despre fostul său coleg de liceu, de la "Brediceanu", din perioada interbelică, despre activitatea lor din același cuib numit "Frații de Cruce".

Dar asta-i altă istorie. A plecat la studii în Italia și s-a căpătuit cu o femeie mult mai în etate decât el. Dar ce contează?! Bani să iese! Și a ieșit căcălău de bănet, pe care-l va păpa fiica generalului Gușe și copiii cui? Întrebare banală... Desigur, copiii lui Drăgan...

(LAE CARABINĂ)

Eftimie Murgu, anul 1848 și Cotul Mic!

Ne bucură faptul că se mai găsesc români în acest veac, care se gândesc la înaintașii neamului românesc.

(N.D.P.)

Edilii orașului Lugoj (odinioară metropola culturală a Banatului istoric) au proslăvit Anul Revoluționar 1848 și au venerat chipul de aură legendară a căpeteniei revoluționare, Eftimie Murgu, prin inaugurarea unei școli în Cotul Mic, dând numele marelui bărbat, cu rădăcina în Rudăria de Almăj. Felicitări!

GENERALUL GEORGE POMUȚ

A fost amintit numele său într-o ediție a "Vestei". Cititorii se întrebă cine a fost? Răspuns: avocat, originar dintr-un sat românesc, din fosta Ungarie imperială, român curat. A emigrat în America și a luptat în armata nordiștilor contra sclaviei sudiștilor.

După război, a fost numit consul general la Petrograd, în Rusia țaristă. Prin el s-a perfectat câștigarea Ținutului Alaska, de către americani. (Tranzarea s-a făcut la un joc de cărți, pe o sumă modică. El, generalul Pomuț, chibița la acest joc.)

După expirarea mandatului de opt ani de consul la Petrograd, a refuzat să revină în America. A decedat umil și sărac în orașul de pe Neva.

(Kolea S.)

Pentru plugoveni și nu numai!...

În Timișoara există un doctor excelent de inimă! Director la Spitalul "Pădurea Verde" și rectorul Institutului de Medicină și Farmaceutică în orașul de pe Bega. E vorba de dl. doctor Ștefan Drăgulescu.

Are rădăcina paternă în Plugova, tatăl său a fost un domn **i n g i n e r** Drăgulescu, doctorul a

copilărit și cunoscut satul Plugova. lubește pe plugoveni și pe oamenii din zona comunei Mehadia.

Încercați să-l căutați să vă asigur că vă veți face bine, vă veți redobândi sănătatea. Domnul doctor Ștefan Drăgulescu a fost ministrul sănătății, l-au schimbat de pe funcție pentru că domnul doctor ceruse condiții de muncă mai bune în Sănătate, ceruse dotări și personal de înaltă ținută științifică, ceruse totul pentru sănătatea oamenilor simpli. Prin urmare, mergeți cu curaj la poarta spitalului sau la poarta Institutului.

UN FOST PACIENT.

Vă rog să nu uitați Luceferii...

1. **Dimitrie Țichindeal** (1770 - 1850) - fabulist și "gură de aur".

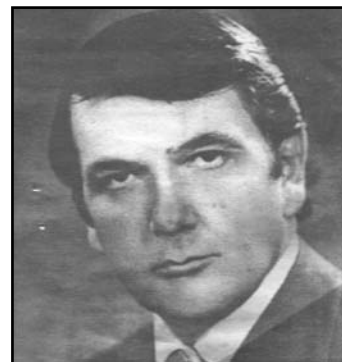
2. **Paul Iorgovici** (1746 - 1808) - avocat și filozof, poliglot, întâiul iluminist român din Banat, autorul unui tratat lingvistic - testamentar.

3. **Ioan Micu Roșu** (1848 - 1917) - doctor în drept, apărătorul celor nevoiași în vremea dualismului austro-ungar, participant la procesul memorandiștilor, l-a apărat pe dr. Aurel Suci din Arad, publicist însemnat, luptător pentru reîntregirea pământului românesc. Internat de unguri în lagărul de la Sopron. A decedat în orașul Biserica-Albă, din Banatul istoric.

4. **Valeriu Braniște** (1879 - 1928) - ctitor de ziare în Banat ("Dreptatea", în Timișoara și "Drapelul" în Lugoj), luptător pentru unitatea neamului românesc, întemnițat de unguri pentru activitate unionistă.

5. **Sabin Drăgoi** (1894 - 1968) - muzicolog de faimă națională, culegător de folclor și compozitor, a compus "Doina" pe versuri de Eminescu, participant la dezvelirea bustului Eminescu, Sânnicolaul Mare, oct. 1925. L-a sprijinit pe Ion Luca Bănățeanu în făurirea orchestrelor: "Barbu Lăutaru" și Orchestra Radiodifuziunii Române. **(Redacția)**

În 27 iulie s-au împlinit patru ani de la trecerea în neființă a celui care a fost soț și tată iubitor. A fost medic la Mehadia.

Dr. Mărcăuțeanu Igor

Români celebri care au murit de plămâni

- Ion Andreescu (pictor) • Anton Bacalbașa (scriitor) • Nicolae Bălcescu (revoluționar, istoric)
- Lucian Blaga (scriitor, diplomat)
- George Valentin Bibescu (print, aviator) • Tony Bulandra (actor)
- Al. I. Cuza (domnitor) • Elisabeta (regină) • Nicolae Filimon (scriitor)
- Iulia Hașdeu (scriitoare) • Calistrat Hogaș (scriitor) • Panait Istrati (scriitor) • Gh. Lazăr (istoric, pedagog) • Nicolae Leonard (tenor) • Gib Mihăescu (scriitor)
- Costache Negri (scriitor, diplomat) • Mihail Pascaly (actor)
- Amza Pellea (actor) • Petru Poni (chimist) • Ciprian Porumbescu (compozitor) • Liviu Rebreanu (scriitor) • C.A. Rosetti (revoluționar, ziarist) • Alecu Russo (scriitor) • Al. Sahia (scriitor) • Maria Tănase (cântăreață) • Păstorel Teodoreanu (scriitor) • Vasile Voiculescu (scriitor)

Azi în România sunt câteva milioane de tebeciști!

UN MINER CU SUFLET DE POET: GHEORGHE DOMILESCU-TEREC

I-am cunoscut prima dată copiii: Ghiță Domilescu, taragotist și saxafonist, cântăreț mai

mult prin Oltenia, prin Mehedinți, oltenii sunt iubitori de folclor bănățean; I-am cunoscut pe învățătorul Grigore Domilescu, acordeonist, dascăl cu experiență, cu lumină în ochi și har pedagogic, blând - suflet divin de miel, Mielul de Paști, patronat de Domnul Iisus Hristos. I-am cunoscut și nepotul, pe Florin Domilescu, mai precis pe domnul profesor Domilescu, un excelent maestru coreograf, chit că confundă "Mureșana" cu "Călușorul", i-am văzut copiii dansând pe scena Căminului Cultural din Plugova și imaginea mi-a adus pe ecranul memoriei anii copilăriei, anii când dansam eu "Mureșana" și "Călușorul" în echipa de dansuri de la Școala Medie Tehnică din Reșița, nimic mai prejos, cu toate că Florin se află în mediul rustic și nu urban, el pune suflet de bun român în tot ce face și gândește.

Aceste trei mlădițe sunt os din osul românului Gheorghe Domilescu-Terec, fostul miner, astăzi pensionar. Nu vreau să greșesc cu nimic, în osul și sufletul lui Florin e ceva miraculos de frumos și omenos din starea de român și bun gospodar a unui mai vechi prieten de-al meu: Achimescu, din Mehadia, din firea domoală și harnică a soției sale, neamul regretatului meu prieten Iosif Geagim, soțul Aglaiei, despre care am scris ceva...

Gheorghe Domilescu-Terec, personajul meu de reportaj, unul real, a muncit cu cinste și omenie o viață de om, de numele său se leagă deschiderea Minei de cărbune din aretul Mehădiei, mină pe care nesăbuitii zilei, cocoțați la Puetre, cu pistolul, după decembrie 1989, au închis-o lăsând copii, bătrâni, muritori de foame. Era ordinul sionist de-a lichida clasa muncitoare din România, și Petre Roman, Iliescu, Năstase și ciracii lor s-au grăbit, slugoii, să lichideze munca și bunurile câtorva generații de truditori.

Gheorghe Domilescu-Terec are în ochi seninătatea cerului bolvășnișean, are zâmbetul lipit pe chipul său. Acum la pensie citește "Vestea" și câte-o carte dăruită de NDP, face glume, glumește întruna, amator de bancuri și crescători de vite. El, Gheorghe Domilescu, zis Terec, fără mirosul vacii, a oilor, a unui dobitoc din țarc sau grajd simte că nu poate respira!

De curând a împlinit frumoasa vârstă de 75 ani! Dumnezeu să-i dea ani s-o depășească pe pianista Cella delavrancea, să-l țină în viață pentru că nu a făcut umbră degeaba pământului, el va continua să trăiască prin faptele sale, prin copiii și nepoții săi.

La mulți ani, nea Gheorghe!

NICOLAE DANCIU PETNICEANU

UN OM CARE SE GÂNDEȘTE LA PENSIONARI!

Bucurie pentru pensionarii din Mehadia. Domnul Victor Cârstoi, președinte al Cooperăției din localitate și consilier în Consiliul Local al primăriei, mi-a adus fericita veste: în prag de Sfinte Sărbători se va deschide **Clubul Pensionarilor din Mehadia**, dotat cu cele necesare și asigurat de gratuități, în fostul local "Calul Alb".

Vom avea și noi, cei de vârsta a treia, unde să bem o cafea, un ceai, să citim presa și o carte, să audiem un program muzical, în tihnă, și să vizionăm, tot așa, un film la tevere!

Vă mulțumesc, domnule Președinte, în numele celor câteva sute de pensionari. **(Redacția)**

Atelier auto la Ionel Popa din Mehadia (Caraș-severin)

În Mehadia nr. 210, strada Bocșăneț, s-a deschis Firma Service auto, vopsitorie, tinichigerie, reparații etc. Non stop!

Telefoane: 0255 523 160 și celular: 0740 623 606.

De asemenea, domnul Ionel Popa, om cu garanții morale și profesionale, achiziționează în vederea dezmembrării: frigider, aragaze, mașini vechi de spălat și alte asemenea bunuri uzate. Prețuri negociabile.

Îndrăzniți la Ionel Popa! Nu aveți ce pierde! Doar câștigați!

Un megiu deschide o ospătărie în Spania!

Maistrul instalator Gheorghe Mircea, băștinaș din Mehadia, stabilit în Timișoara de trei decenii și mai bine, se află temporar în Spania, el și ai săi, soție, copii și noră, este în faza deschiderii unei ospătării cu specific românesc.

Vrea să facă o afacere de mare anvergură, pentru aceasta se adresează românilor din țară, oameni cu bani și oameni de afaceri, interesați să investească într-o afacere din care va curge doar câștigul. Maistrul Mircea dispune în Timișoara de un apartament cu trei camere, zona vechiului abator, garanție pentru cei ce vor să contribuie într-un fel sau altul la această afacere.

Cei interesați pot să-i scrie pe adresa: Calea de Maior 72 - Liria - Valencia - Spania, telefon 0034697661907.

(Redacția garantează pentru cinstea omului de afaceri Mircea Gh.)

Nou la Mehadia!

Un magazin superdotat cu fel de fel de ferotini și fel de fel de cauciucuri în fostul local "Calul Alb". Gestionar: Mitică Botoacă. Prețuri reduse la minimum!

Casă lux de vânzare!

În Mehadia, strada Băcșăneț nr. 209, stradă asfaltată, vecini super, casă impozantă, preț funcție de valoare și client! Informații la doamna Mirela Trapcea, Timișoara, telefon: 0729 971 943. Zonă montană, aer ozonat și tihnă. Succes!

Societatea "Sorin Titel" sporește numeric

* În familia Sperlea, din comuna Dumbrăvița, a venit pe lume un bibelou de fată: Briana. Bine ai venit, Briana și La mulți ani! Mariana Sperlea este secretara Societății.

Sfaturi practice

☛ Peștii de apă curgătoare au pielea subțire; din această cauză, înainte de a-i înveli în folie de aluminiu pentru a-i frige la grătar, ungeți folia cu unt, ca să nu se destrame carnea.

☛ Budinca nu va face pieliță dacă, atunci când este gata, o presărați cu zahăr.

☛ Pentru a evita formarea cocloașelor la prepararea răntășului, adăugați la făină un pic de zahăr. Folosiți doar apă rece.

☛ Măncarea arsă de pe fundul unei oale din oțel inoxidabil se poate îndepărta fără frecare. Nu aveți decât să turnați în oală puțin oțet și să îl fierbeți câteva minute.

☛ Atunci când frigeți bucăți de carne învelite în folie de aluminiu pe jar, puneți o folie de aluminiu și pe jar. Bucățile de carne trebuie să fie cât mai mici.

☛ Dacă v-a rămas o jumătate de ceapă și nu vreți s-o aruncați, ungeți-i suprafața tăieturii cu unt, înveliți-o în folie și puneți-o la frigider. Astfel nu va avea miros. Se poate păstra o săptămână.

(ATOTȘTIUTORUL)

Pentru gospodine

Langoși cu cartofi

Ingrediente (pentru 4 persoane):

800 g cartofi, 7 linguri margarină, 2 lingurițe chimion măcinat, 200 g morcovi, 1 cățel de usturoi, 300 ml iaurt natural, sare, piper.

Mod de preparare: Se curăță și se spală cartofii, apoi se pun la fiert în puțină apă. Se strecoară, și se lasă să se răcească complet, este mai bine dacă se fierb cu o seară înainte. Se zdrobesc cartofii și se amestecă cu 2 linguri de margarină. Se aromatizează cu chimion, sare și piper. Compoziția se împarte în 12 părți egale, apoi din fiecare se formează un langoș mic și rotund. Margarina rămasă se înfierbântă într-o tigaie și se prăjește langoșul câte 5 minute pe ambele părți. Se curăță morcovii, se spală, se rad fin. Usturoiul curățat se zdrobește. Iaurtul se amestecă cu morcovul, usturoiul, se condimentează cu sare și piper, apoi se servește cu langoșul cu cartofi.

301 kcal/porție Timp de preparare: 30 de minute.

Spumă cu miere și nucă

Ingrediente (pentru 4 persoane):

400 ml iaurt natural, 2 linguri zahăr pudră, 2 linguri zeamă de lămâie, 1 linguriță esență de vanilie, 1 plic gelfix, 50 g miez de nucă, 4 lingurițe miere

Mod de preparare: Iaurtul se freacă spumă cu zahărul pudră, zeama de lămâie, esența de vanilie,

apoi se amestecă cu gelfixul. Spuma se dă la frigider pentru 3 ore. Nucile se prăjesc puțin în cuptor, se răcesc, apoi se taie bucăți. Din spuma de iaurt se rup găluște cu o lingură, se așează pe farfuriile pentru desert, se stropesc cu miere și se presară cu nuci prăjite. Spuma se poate prepara și cu o zi înainte.

175 kcal/porție Timp de preparare: 30 de minute. **(SAFTA B.)**